

Kính Vạn Hoa - Tập 28 - Mùa hè bận rộn

Contents

Kính Vạn Hoa - Tập 28 - Mùa hè bận rộn	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	25
8. Chương 08	30
9. Chương 09	33
10. Chương 10	37

Kính Vạn Hoa - Tập 28 - Mùa hè bận rộn

Giới thiệu

Quý rơm theo Tiểu Long về quê Tiểu Long nghỉ hè được thăng Lượm với Tắc Kè Bông kể về những c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-28-mua-he-ban-ron>

1. Chương 01

Chương 1

Cho đến khi xe ngừng, Tiểu Long và Quý rơm vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

Khi này, lúc sắp đến ngã ba quen thuộc, Tiểu Long đã thấy cảnh vật hai bên đường có vẻ khác. Bên cạnh những rặng tre xanh ngát, những cây sấu đông cành nhánh khẳng khiu, những cây bông gòn cao vút và những gốc sứ già trầm ngâm có mặt lâu đời là những ngôi nhà gạch không biết được xây lên từ bao giờ đang thi nhau phô các mái ngói đỏ tươi đằng sau các bờ giậu xanh um.

Rõ ràng nhà cửa hai bên đường quốc lộ mọc lên nhiều hơn, tuy không san sát như ở thành phố nhưng so với trước đây nửa năm, lúc Tiểu Long dẫn Quý ròm về quê thăm ông, đã là một sự thay đổi chóng mặt.

Khi này, suýt một chút nữa Tiểu Long đã không kêu bác tài ngừng lại. May mắn cuối cùng nó nhìn thấy người ta đang họp chợ bên đường. Đó là chợ Ngã Ba. Muốn đến nhà ông của Tiểu Long phải đi theo con đường nhỏ xuyên qua chợ.

Chợ Ngã Ba nằm ở Xóm Đầu Cầu, là chợ duy nhất ở vùng này. Lần đầu tiên nghe thằng Lượm bảo thế, Quý ròm tròn mắt:

- Sao gọi là Xóm Đầu Cầu hở mày? Tao có thấy chiếc cầu nào đâu!
- Đó là tại anh xuống xa giữa chừng. Từ chợ Ngã Ba nếu đi thêm khoảng hai trăm mét, anh sẽ thấy một cây cầu sắt bắc ngang suối.

Thằng Lượm giải thích, rồi bổ sung thêm:

- Đá rất nhiều dưới lòng suối, người ta thường ra chân cầu ngồi câu cá thác lác trong các kẽ đá. Để hôm nào em dẫn anh với anh Tiểu Long đi câu.

Thằng Lượm hứa hẹn cho sướng miệng, rồi quên bém. Đạo đó, Tiểu Long và Quý ròm chỉ rủ nhau lò dò ra câu cá ở khúc suối gần nhà. Còn chuyện đi câu cá thác lác dưới chân cầu Sắt, chẳng nghe thằng Lượm nhắc đến nữa. Đã mấy lần Quý ròm nhớ tới chuyện này, định bắt thằng Lượm thực hiện lời hứa nhưng rồi mãi lo đối phó với sự khiêu khích của Tắc Kè Bông và lũ ma đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ, nó cũng quên luôn.

Tiểu Long và Quý ròm vội vã băng qua chợ. So với dạo trước, chợ Ngã Ba cũng cỏ vẻ sầm uất, nhộn nhịp hơn.

Tiểu Long vừa đi vừa nhìn dáo dác:

- Lạ thật mày ạ! Chưa tới nửa năm mà cảnh vật trông lạ hoắc lạ hươ!

Quý ròm nhanh nhẩu tán thành:

- Ủ, lạ ghê!
- Nhà cửa nhiều hơn.
- Ủ, nhiều ghê!
- Người ta cũng đông hơn.
- Ủ, đông ghê!

Nhưng những đổi thay chỉ diễn ra trên Xóm Đầu Cầu. Qua khỏi chợ Ngã Ba, Tiểu Long và Quý ròm nhận ngay ra những thửa ruộng quen thuộc trải dài hai bên con đường đất nhỏ. Và tít tắp cuối đường là lũy tre xanh đêm ngày ríu rít tiếng chim xen lẫn tiếng gió hát rì rào trong lá.

Quý ròm lơ đãng theo Tiểu Long đi luồn qua ngô trúc, nắng trên đầu chợt dịu hắt đi. Tiếng lá khô kêu lạo xạo dưới chân khiến Quý ròm bất giác mơ màng:

- Quê mày thơ mộng ghê!
- Còn phải nói!
- Lại yên tĩnh tuyệt vời!
- Ủ, yên tĩnh nhất thế giới! - Tiểu Long phồng mũi, bắt đầu ba hoa.
- Tụi mình sẽ có những ngày hè thú vị...
- Ủ, cực kỳ thú vị!

Quý ròm tiếp tục làm chú bé thơ mộng:

- Tao và mày sẽ câu cá thác lác dưới chân cầu sồng võ...

Đang say sưa phụ họa, Tiểu Long bỗng khựng lại. Nó chớp mắt, thật thà:

- Con suối làng tao làm gì có sóng!

- Có sóng hay không chẳng quan trọng! - Quý ròm phẩy tay, lim dim mắt - Điều quan trọng là sau khi câu cá, tụi mình sẽ xách ná đi bắt chim, đi bẻ mía trộm. Buổi tối mình kêu thằng Lượm dẫn đi nhỏ đậu phộng...

Tiểu Long cắt đứt cảm hứng của bạn:

- Tới nhà rồi!

Quý ròm mở mắt ra, thấy dây bờ rào đỏ rực hoa chuối nước trước sân nhà chú Năm Chiều đã ở ngay trước mặt.

Tiểu Long về quê không báo trước. Vì vậy, sự xuất hiện bất ngờ của nó và Quý ròm khiến mọi người mừng tíu tít.

Ông nó vuốt tóc nó, khen:

- Chà, mới đá mà cháu đã cao hơn ông rồi!

Tiểu Long ôm tay ông:

- Đạo này ông khỏe không hờ ông?

- Khỏe, khỏe lắm! - Ông nó mỉm cười - Hề cháu về chơi là ông thấy khỏe ngay thôi!

Chú Năm Chiều vui vẻ:

- Kỳ này các cháu về chơi được bao lâu?

- Dạ, chắc tụi con ở chơi một tháng.

Thím Nam Sang dịu dàng:

- Thôi, các cháu đi tắm đi cho mát!

Tiểu Long và Quý ròm vừa đi được mấy bước đã nghe tiếng gọi giật:

- Ê, Tiểu Long! Quý ròm! Tụi mày về lúc nào thế?

Tiểu Long và Quý ròm ngoảnh lại, mừng rỡ:

- A, Tắc Kè Bông! Tụi tao mới về tức thì!

Rồi nác thấy mấy khúc tre dài trên tay Tắc Kè Bông, Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày vác tre đi đâu vậy?

- Tao đang đóng đồ cái giàn mướp.

- Trời đất! - Quý ròm trợn mắt - Phải mày đây không Tắc Kè Bông? Mày siêng lên tụi bao giờ thế?

Thấy Tắc Kè Bông lớn lên, thím Năm Sang liền đáp thay:

- Đạo này thằng Bông tiến bộ lắm các cháu à!

Tiểu Long bước lại gần đặt tay lên vai Tắc Kè Bông, giọng thân mật:

- Tụi tao phụ với mày nghe!

Tắc Kè Bông khịt mũi:

- Thôi khỏi! Tụi mày ở thành phố mới ra tới, nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Nghe Tắc Kè Bông nói vậy, Tiểu Long không nản nì nữa. Nó kéo Quý ròm ra sau giếng.

Nhưng tắm xong, hai ông nhóc không đi nghỉ ngay, mà kéo nhau ra chỗ đồng rơm sau vườn, ngồi xem Tắc Kè Bông làm việc.

- Tắc Kè Bông này! - Quý ròm gọi chuyện.

- Gì hở mày? - Tắc Kè Bông đáp, tay vẫn thoăn thoắt buột lạt vào chỗ nối.

Quý ròm hấp háy mắt:

- Mẹ mày bảo mày dạo này tiến bộ lắm, vậy chắc mày thôi bắt nạt bọn trẻ trong xóm rồi chứ?

- Ủ.

Thấy Tắc Kè Bông nhăn nhó đáp, vẻ không thích đề cập đến đề tài “bạo lực” này, Tiểu Long khẽ huých cùi chỏ vào hông bạn. Nhưng Quý ròm vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

- Với bọn Dế Lửa ở Xóm Dưới, mày cũng thôi đánh nhau rồi phải không?

- Ủ.

Quý ròm nhún vai:

- Mày nói thật không đấy?

- Tao thêm vào nói dối! - Tắc Kè Bông hừ mũi, giọng đã nhuốm bực bội.

Quý ròm nhìn những vệt đỏ bắt đầu lốm đốm trên mặt thẳng nàym bụng bán tín bán nghi. Quý ròm đã từng chứng kiến cảnh Tắc Kè Bông và thủ hạ vây đánh thẳng Chút ở giữa đồng. Quý ròm cũng đã từng mục kích cảnh Tắc Kè Bông bắt Tiểu Long quy phục và tôn nó làm thủ lĩnh để nó mặc tình sai khiến. Mặc dù sau đó Tắc Kè Bông hiểu ra Tiểu Long cố ý nhường nhịn nhưng với một đứa hiếu chiến như vậy, bảo nó đã già từ đánh đấm thì đúng là khó tin quá đấy.

Quý ròm không tin, vì vậy nó bĩu môi:

- Lạ thật đấy! Mày mà không choảng nhau làm sao mày ăn cơm ngon miệng được!

Tắc Kè Bông gãi mũi:

- Tao chỉ không choảng nhau với tụi Xóm Dưới thôi. Nhưng choảng nhau với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu. Bây giờ tụi tao và tụi Dế Lửa vào cùng một phe.

- Thì ra thế! - Quý ròm gật gù.

Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:

- Bọn Xóm Đầu Cầu hung hăng lắm hở mày?

Giọng Tắc Kè Bông thoát hằm hằm:

- Bọn này ở nơi khác tới chứ không phải dân trong xóm. Hễ tụi nhóc Xóm Trên và Xóm Dưới bén mảng lên đường lộ là bị bọn nó đuổi chạy về. Tao và thẳng Dế Lửa dẫn quân đi đánh dẹp mấy lần vẫn không xong, tức ời là tức!

Tiểu Long không nén được tò mò:

- Thế bọn nó làm nghề gì?

- Hình như bọn này là dân đi hái điều thuê hay sao ấy! Lạ hoắc à!

Tắc Kè Bông chột xoáy mắt vào mặt Tiểu Long, giọng ngập ngừng:

- Hay là hôm nào mày đi với tụi tao? Có mày chắc tụi nhãi kia hết dám lộng hành!

Đề nghị của Tắc Kè Bông khiến Tiểu Long méo xệch miệng:

- Trời đất! Tao và Quý ròm về đây là để nghỉ ngơi mấy ngày hè chứ đâu phải để đi đánh nhau!

2. Chương 02

Chương 2

Thằng Lượm đánh bò về lúc trời chạng vạng. Vừa thò đầu qua cổng sau, thấy Tiểu Long và Quý ròm đứng chỗ ngạch cửa ngó ra, Lượm mừng quých.

Nó quăng roi, nhảy xổ lại:

- A, anh Tiểu Long, anh Quý!

Tiểu Long phát yêu lên vai em:

- Nhốt bò vô chuồng đã mày!

Lượm dắt bò vô chuồng, lật đật đóng cổng cài then rồi quay ngay lại.

- Hai anh mới về tới hồi trưa hả?

- Ừ.

Lượm giật giật tay ông anh, vẻ trách móc:

- Sao anh không viết thư báo trước gì hết vậy?

Quý ròm tùm tùm đáp thay:

- Tại tụi tao không muốn mày tiếp đón long trọng thôi! Tụi tao quen... bình dân rồi!

Tiểu Long sức nhớ tới một việc, vội buột miệng:

- À, Lượm này!

- Gì hở anh?

- Hồi trưa tụi tao sém đi luôn ra... Lạng Sơn rồi, mày biết không?

Câu nói không đầu không đuôi của ông anh làm Lượm ngơ ngác:

- Anh nói gì, em chẳng hiểu.

Tiểu Long nheo mắt:

- Trên Xóm Đầu Cầu người ta xây nhà mới nhiều quá. Lúc ngồi trên xe đồ, tao và Quý ròm nhận không ra, suýt chút nữa để xe chạy luôn rồi!

Lượm “à” một tiếng, rồi gục gặc đầu vẻ hiểu biết:

- Tại người ta sắp thành lập huyện lỵ ở đó mà!

- Sao mày biết!

- Ba em nói. Ba em bảo ở đây vừa tách tỉnh tách huyện gì gì đó. Huyện em bây giờ là huyện mới. Và huyện lỵ sẽ đặt ở Xóm Đầu Cầu. Thế là người ta ùn ùn xây nhà, mở tiệm...

- Thì ra vậy! - Tiểu Long thở phào - Hèn gì mới có nửa năm mà mọi thứ thay đổi quá thể!

Quý ròm vung tay:

- Vậy lát tối, tụi mình thả bộ tà tà lên đó chơi!

- Í, tụi anh không lên đó được đâu! - Lượm đột ngột kêu lên, vẻ hốt hoảng.

Quý ròm hung hổ ưỡn bộ ngực ròm:

- Mày đừng lo. Bộ mày quên trong bọn tao có một “võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công” là Tiểu Long đây sao?

Quý ròm làm một tràng khiến thằng Lượm nghe tai mình ù đặc. Đôi môi nó lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Anh nói gì thế?

Thằng Lượm trở mắt làm Quý ròm trở mắt theo:

- Ủa, chứ không phải mày sợ tui tao đụng độ với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu hả?

Lượm càng mở to mắt:

- Sao anh biết bọn này?

- Tao nghe thằng Tắc Kè Bông nói. Nó bảo bất cứ đứa nào ở dưới này lò dò lên đường lộ đều bị bọn chúng đánh đuổi chạy có cớ hết!

Lượm toét miệng cười:

- Thằng Tắc Kè Bông chỉ làm to chuyện thôi!

Tiểu Long nhú mày:

- Thế chuyện này không có thật à?

Lượm liếm môi:

- Dĩ nhiên là có thật. Nhưng không phải đứa nào đi lên Xóm Đầu Cầu cũng bị hành hung. Bọn nhóc kia chỉ đánh đuổi những đứa nào cố tình gây hấn hoặc la cà do thám tình hình của bọn chúng thôi!

Lượm càng giải thích, Tiểu Long và Quý ròm càng nghe đầu mình ong ong:

- Nếu thế tại sao mày ngăn không cho tui tao lên trên đó?

Lượm khịt khịt mũi:

- Tại tuần trước ông Sáu Cảnh lại xuống nhà mình.

Đầu hai ông anh hết ong ong tới u u. Quý ròm nhăn mặt như bị:

- Mày nói lung tung, tui tao chả hiểu gì cả! Ông Sáu Cảnh là ai?

Lượm nuốt nước bọt:

- Ông Sáu Cảnh là người trên Xóm Đầu Cầu. Nhà ông ma quỷ ra vô nườm nượp...

Quý ròm phì cười:

- Ma quỷ ở đâu ra mà đông thế? Ra vô nườm nượp cơ à?

- Em nói thật đó! - Mặt Lượm nghiêm trọng - Chuyện này cả làng đều biết chứ đâu phải em phịa!

- À! - Tiểu Long sực nhớ ra - Lần trước mày biên thư bảo có người đến nhờ chú thím mời “pháp sư” Quý ròm về trừ tà ma giúp họ, người đó chính là ông Sáu Cảnh này đây hả?

- Thì ông chứ ai! - Lượm khịt khịt mũi - Tuần trước ông lại xuống nhà mình nữa. Ông hỏi dì em là hè này “ngày pháp sư” có về đây chơi không?

Tiểu Long khẽ huých Quý ròm một cái như muốn nói “Thích nhé!”, rồi tò mò hỏi tiếp:

- Thế thím Năm Sang trả lời sao?

- Dì em bảo dì em không biết! Nhưng dì em hứa khi nào “ngài pháp sư” về “ngự” dì em sẽ “thỉnh” ngài lên Xóm Đầu Cầu cho ông Sáu Cảnh gặp!

Tiểu Long nhìn Quý ròm, cười cười:

- Ủa “ngài” về đây “ngự” từ hồi trưa đến giờ sao tao chẳng nghe thím Năm Sang nói gì hết vậy kìa?

Quý ròm nãy giờ đứng nghe, mặt nhăn như khỉ ăn ớt. Nó không ngờ bài về trừ ma ở đồi Cát Cỏ dạo này lại gây ra lăm phiền phức thế. Đã vậy, thằng Lượm cứ một điều “ngài ngự” hai điều “ngài thỉnh” khiến nó vừa lo vừa buồn cười, nay lại thêm cái miệng Tiểu Long phụ họa, Quý ròm đâm gắt:

- “Ngự, ngự” cái đầu mày! Mày muốn trừ tà ma thì mày với thằng Lượm đi đi, tao không đi đâu hết!
- Í, đâu có được! - Tiểu Long chưa kịp đáp, Lượm đã kêu hoảng - Anh là “pháp sư”, chứ em với anh Tiểu Long đâu phải là “pháp sư”

Quý ròm nheo mắt ngó Lượm:

- Vậy tại sao tối nay tao đòi lên Xóm Đầu Cầu chơi, mày lại cản?
- Không phải là em cản! - Lượm gãi cổ - Em chỉ muốn trước khi lên đó, hai anh phải biết trước chuyện này để chuẩn bị đối phó thôi. Bọn ma quỷ trên đó biết anh là “pháp sư” về đây diệt chúng, chúng sẽ không để yên cho hai anh đâu! Bọn này nghe nói chính là bọn quỷ một giò trên đồi Cắt Cỏ dạo trước nhưng bây giờ chúng còn ghê gớm hơn nhiều!

Quý ròm nhún vai:

- Mày đừng hòng phịa chuyện để hù tao!

Lượm gân cổ:

- Em không phịa đâu! Không tin, tối nay anh hỏi dì em coi!

Thằng Lượm quả không phải là đứa ưa phịa chuyện. Tối đó vừa ăn cơm xong, Quý ròm chưa kịp hỏi, thím Năm Sang đã ngoắt nó ra trước hiên, nghiêm nghị nhắc lại lời khẩn cầu của ông Sáu Cảnh.

Nói xong thím kết luận:

- Cháu xem có giúp được gì cho người ta thì giúp làm phúc! Ông cứ xuống đây hỏi thăm cháu hoài!

Theo lời thím Năm Sang thì căn nhà gạch cạnh đường quốc lộ của ông Sáu Cảnh hiện nay không có người ở. Vợ chồng ông và đứa con gái út vô ở trong vườn điều. Còn căn nhà gạch thì đang rao bán.

Nhưng ông rao bán gần nửa năm nay vẫn chẳng có ai hỏi mua, mặc dù huyện lỵ sắp thành lập, nhà cửa đang đắt. Lý do là từ khi bỏ hoang, căn nhà gạch của ông bỗng bị ma quỷ không biết ở đâu tới chiếm cứ. Người ta đồn đấy chính là bọn quỷ một giò ở ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ chạy về...

Quý ròm đứng nghe, luôn miệng vâng dạ, bụng rối như tơ. Nó muốn khóc thét khi nghe thiên hạ bảo tại nó mà bọn quỷ một giò bỏ đồi Cắt Cỏ chạy về quấy phá nhà ông Sáu Cảnh. Thật đúng là oan hơn oan Thị Kính!

Nhưng trót đóng vai “pháp sư” trong mắt mọi người, Quý ròm không dám nhả nhó, cũng không dám hó hé tiếng nào, sợ lỗ mồm lỗ miệng.

Cho đến khi thím Năm Sang bỏ vô nhà rửa chén, nó mới rủ Tiểu Long đi kiếm Tắc Kè Bông và thằng Lượm, gạn hỏi.

- Tắc Kè Bông nè! - Quý ròm hắng giọng - Mày có tận mắt nhìn thấy bọn ma quỷ quấy phá nhà ông Sáu Cảnh lần nào chưa vậy?

Tắc Kè Bông nhún vai:

- Chưa. Tao chả dại gì mon men tới đó để bị bắt mất hồn.
- Thế mày cũng chỉ nghe đồn thôi hả?
- Chỉ nghe đồn thôi! Nhưng trên Xóm Đầu Cầu ai cũng bảo thế!
- Họ bảo sao?

Thằng Lượm nhấp nhồm nãy giờ không thấy Quý ròm hỏi tới mình, sốt ruột vọt miệng đáp thay Tắc Kè Bông:

- Họ bảo bọn quỷ một giò này lộng hành ghê lắm! Không buồn đợi đến nửa đêm, chỉ mới tám, chín giờ tối chúng đã đi ra đi vào như người ta đi chợ.

Tiểu Long cau mày:

- Thế nhờ đó là người ta thật thì sao?

- Không thể là người ta được! - Lượm rút cổ - Chúng trắng toát, lại đi lơ lửng trên không, chẳng nhìn thấy chân cẳng đâu cả!

- Lại dóc đi! - Quý ròm bữu môi - Bộ chính mắt mày nhìn thấy hay sao?

- Em không thấy! Nhưng những người đã tình cờ thấy qua đều thuật lại giống y như vậy.

Tiểu Long “xì” một tiếng:

- Bọn quý này nếu chỉ biết làm mỗi chuyện đi ra đi vào thì cũng chẳng có gì ghê gớm!

- Chúng không hiền lành như mày tưởng đâu! - Tắc Kè Bông hừ giọng, nó có ý bất mãn trước thái độ coi thường của bọn Tiểu Long đối với bọn quý một giờ trên Xóm Đầu Cầu - Nửa khuya chúng liệng đá rầm rầm không cho ai ngủ nghe gì cả!

Lượm xuýt xoa:

- Ủ, bọn quý này là chúa chơi trò liệng đá!

Quý ròm cau mày:

- Chúng liệng đá đi đâu?

Lượm huơ tay:

- Liệng tùm lum hết! Chúng liệng lên mái nhà ông Sáu Cảnh, rồi liệng lên những nóc nhà chung quanh. Có khi chúng chọi u đầu người đi đường nữa!

- Đêm nào cũng thế à?

- Không. Dăm bữa nửa tháng chúng mới nổi hứng phá phách một lần. Nhưng riết rồi chẳng có ai dám đi ngang nhà ông Sáu Cảnh.

Đến đây thì Quý ròm không hỏi nữa chỉ nhú mày tư lự.

Thấy ông anh ròm trầm ngâm lâu lắc. Lượm nhấp nha nhấp nhồm như bị kiến đốt mông nhưng không dám cắt đứt luồng tư tưởng chắc là rất “vĩ đại” của “ngài pháp sư”.

Chỉ có Tiểu Long là không nhịn được.

- Nghĩ ra cách gì chưa hở mày?

- Rồi! - Quý ròm chớp mắt.

- Cách gì thế?

Quý ròm buông thông:

- Tối nay tụi mình phải đến tận nơi xem sao!

Tuyên bố của Quý ròm làm Lượm giật bắn:

- Lên nhà ông Sáu Cảnh ư?

- Mày yên tâm! - Quý ròm trấn an thẳng nhóc - Tao đã chuẩn bị kế hoạch đối phó với bọn quý một giờ trên đó rồi.

Quý ròm bảo Lượm yên tâm nhưng thẳng nhóc vẫn lo lắng không yên:

- Nhưng em...

- Chẳng “nhưng nhị” gì cả! - Quý ròm hừ mũi cắt ngang - Lúc đi theo tao, mày cứ niệm câu “Án ma ni bát mê hồng” tụi tao dạy mày đạo nọ là chẳng ma quỷ nào dám đụng đến mày đâu!

3. Chương 03

Chương 3

Tắc Kè Bông thoát đầu không định đi theo bọn Quý ròm. Nó từng đụng độ nhiều lần với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu nên không muốn mạo hiểm lần mò vào lãnh địa của đối phương lúc đêm hôm.

Nhưng rồi sự nhớ có “Song phi cước” Tiểu Long thấp tùng, Tắc Kè Bông mạnh dạn hẳn lên.

Khổ nỗi, nếu Tắc Kè Bông mạnh dạn in ít thì không sao, đằng này nó mạnh dạn đến mức vượt lên trước dẫn đầu cả bọn hùng hổ tiến lên chợ Ngã Ba như một đoàn quân chinh phạt thì quả là chẳng khác nào chọc vào mắt thiên hạ.

Căn nhà gạch của ông Sáu Cảnh nằm ven đường quốc lộ, nhưng chếch ra ngoài rìa, trong một khu vực vắng vẻ. Khi bọn Quý ròm lên tới đường lộ, chuẩn bị rẽ trái theo hướng dẫn của thằng Lượm thì thành linh hàng chục hòn đá từ bốn phương tám hướng bay tới tấp vào người.

Lượm lãnh ngay một hòn vào lưng, la bài hãi:

- Ối, chết em!

- Mày có im...

“Pháp sư” Quý ròm quay sang nạt ông em. Nhưng “ngài” chưa kịp nói hết hai tiếng “cái mồm” thì bỗng nghe nhói nơi mông, liền giật nảy:

- Ối, chết con!

“Chết con” xem ra còn tệ hơn “chết em”, nhưng đang lúc dầu sôi lửa bỏng chẳng ai còn tâm trí đâu để cười cợt.

Tiểu Long vừa lo nhảy tránh vừa thét be be:

- Rút lui! Rút lui mau!

Lúc này, ngay cả “ngài pháp sư” cũng phải nghe theo mệnh lệnh của “Song phi cước”. Cả bọn ôm đầu ôm cổ quay lưng chạy thục mạng về hướng cũ.

- Bịt đường xuống Xóm Trên! Không cho thằng Tắc Kè Bông chạy thoát!

Tiếng hô hoán lạnh lạnh trong bóng tối khiến bọn Quý ròm tái mặt.

Lượm hậm hực:

- Tại thằng Tắc Kè Bông mà ra cả! Nó và thằng Dế Lửa chuyên kéo quân đi đánh nhau với tụi Xóm Đầu Cầu, hai bên thù nhau tận xương tủy, thế mà lúc này nó cứ lơn tơn giữa đường làm như đi dự hội không bằng!

Tiểu Long thở dài:

- Khi tụi mình vừa đặt chân vào chợ Ngã Ba, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đã phát hiện rồi. Nhưng bọn nó cố ý nhử cho tụi mình lò dò lên tới đường lộ để đánh bọc hậu...

- Thôi, tụi mày đừng trách móc lẫn nhau nữa! - Quý ròm nhăn nhó - Bây giờ phải tính kế thoát thân trước đã. Nếu cứ chạy về hướng cũ thế nào tụi mình cũng rơi vào ổ phục kích của bọn chúng.

Những hòn đá lúc này vẫn không ngừng liệng theo bọn Quý ròm, rơi lộp độp chung quanh nhưng đã thưa thớt hẳn. Có lẽ phần lớn bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đã rút về phía đuôi chợ để chặn đường rút lui của đối phương.

Tắc Kè Bông này giờ vẫn làm thỉnh chạy bên cạnh, không phân trần tiếng nào. Thím Năm Sang khen nó tiến bộ quả không ngoa. Trước đây nghe thằng oắt Lượm ăn nói xóc hòng như thế, đừng hòng nó chịu nhận.

Nhưng khi nghe “ngài pháp sư” nã ruột than thở, Tắc Kè Bông không làm thỉnh nữa. Nó háng giọng hiên kè:

- Bây giờ chỉ có cách chạy băng ruộng về nhà thôi.

Lượm reo lên:

- Đúng rồi đó. Chỉ có lội ruộng mới mong thoát khỏi vòng vây của bọn chúng.

Nghe nói phải lội ruộng, mặt Quý ròm nhăn như khi ăn gừng:

- Trời đất, chân cẳng tao như thế này...

Tiểu Long cắt đứt lời than thở của bạn:

- Nếu không lội ruộng về, để tụi nó chọi gãy giò, lúc đó mày khỏi còn chân cẳng luôn.

Sự hăm dọa của Tiểu Long chắc chắn nặng không dưới một trăm ký. Vừa nghe tới viễn cảnh bị ném đã gãy giò, Quý ròm “tắt đài” ngay tức thì.

Nó im như thóc, lếch thếch theo tụi bạn lần xuống con mương chảy dọc ven đường lộ.

Bọn trẻ lội bì bõm một hồi đã lên tới bờ thửa.

Ở trên đất bằng thì “Song phi cước” là “xếp sòng” nhưng khi xuống ruộng thì “thủ lĩnh Xóm Trên” đương nhiên là... thủ lĩnh. Tắc Kè Bông oai vệ ra lệnh:

- Đứa phía sau nắm chặt vạt áo đứa phía trước, Đứa nào buông tay vấp té ráng chịu.

Cứ thế, cả bọn vừa đi vừa quờ chân dò dẫm, lần mò mãi mới ra khỏi vòng vây của bọn nhóc Xóm Đầu Cầu.

Khi đã đặt chân lên con lộ đất đỏ dẫn về nhà, bọn Quý ròm mới yên tâm đứng lại lấy hơi. Đứa nào đứa nấy thở hổn hển và tò mò quay dòm về phía chợ Ngã Ba. Nhưng cả bọn lắng tai một hồi vẫn chẳng nghe thấy động tĩnh gì. Có lẽ phát hiện đối phương đã rút lui an toàn khỏi ổ phục kích, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đã lặng lẽ giải tán.

Quý ròm rụt cổ:

- Bọn này hung hăng thật!

Thằng Lượm lại tiếp tục xỏ ầm ục lên đầu Tắc Kè Bông:

- Muôn sự cũng tại thằng Tắc Kè Bông mà ra!

Tắc Kè Bông tuy tiến bộ nhưng dù sao cũng chỉ tiến bộ đến mức nhịn thằng Lượm một lần thôi. Tới lần thứ hai thì nó không kiềm được nữa. Nó găm gừ, khói xịt ra đằng mũi:

- “Tại, tại” cái đầu mày! Mày đừng có được đầu voi lại đòi đầu ngựa!

Lượm vặc lại:

- Bộ tao nói không đúng sao?

- Không đúng! - Mất Tắc Kè Bông long lên - Nếu tại thì tại cả bọn chứ sao tại mình tao?

Lượm nhếch mép:

- Nhưng mà mày cứ đòi nghênh ngang phóng lên trước. Có thể bọn Xóm Đầu Cầu mới nhận ra mày.

Đầu Tắc Kè Bông nóng phừng phừng, nếu không phải trời tối bọn Quý ròm chắc đã thấy bọn nó bắt đầu lổm đổm những vệt đỏ. Tắc Kè Bông vung tay, tức tối:

- Đó là tại thằng Tiểu Long chứ bộ! Nó xưng nó là “vô địch đại lực sĩ thiết đầu công song phi cước” gì gì đó làm tao cứ tưởng nó ngon. Nếu biết nó vừa đụng bọn Xóm Đầu Cầu đã bỏ chạy như vịt, tao đâu có theo tụi mình mò lên nhà ông Sáu Cảnh làm chi!

Tiểu Long không ngờ Tắc Kè Bông lại chia mũi dùi qua mình. Trước đây Tiểu Long từng cứu Tắc Kè Bông một lần ở đồi Cốt Côm nghĩ thằng này chắc không bao giờ “lấy oán trả ơn”. Nào ngờ Tắc Kè Bông bị thằng Lượm xỏ ầm ục lên đầu, nó tối tăm mặt mũi bèn xoay qua xỏ ầm ục lên đầu ân nhân.

Bị Tắc Kè Bông thỉnh linh công kích, Tắc Kè Bông ngỡ ngàng:

- Ô... ơ...

Quý ròm nóng mặt dùm bạn:

- Cái đó là tao nói chứ không phải thằng Tiểu Long tự xưng. “Đại lực sĩ” thì “đại lực sĩ” chứ! “Đại lực sĩ” chỉ trở tài được khi cận chiến thôi. Đẳng này tụi nó nấp trong bóng tối ném đá như mưa, thánh cũng phải chạy cong đuôi nữa là “đại lực sĩ”!

Sau khi nổi khùng xía xối Tiểu Long có lẽ Tắc Kè Bông chợt nhận ra mình nói năng hơi bá láp nên lần này nó làm thinh không cãi lại tiếng nào.

Tiểu Long cũng không muốn làm to chuyện, bèn kéo áo Quý ròm “Thôi, bỏ đi!”. Thằng Lượm bụng tức Tắc Kè Bông không để đâu cho hết nhưng thấy ông anh muốn “đi hòa vi quý” nên đành câm miệng hến.

Cả bọn kéo nhau thất thểu quay về, đứa nào đứa nấy xụi lơ như mấy con gà rù.

Tiểu Long tuy ngoài mặt không muốn gây gổ với Tắc Kè Bông nhưng bụng âm ỉ ách lăm. Bị sa cơ rơi vào trận “loạn tiễn” của bọn Xóm Đầu Cầu, chưa đánh đấm được miếng nào đã phải chạy vắt giò lên cổ, Tiểu Long đã cáu. Lại còn bị thằng Tắc Kè Bông “phe mình” bô bô nhieéc móc, nó càng buồn bực quá thể.

Mang nổi cay đắng trong lòng như mang một quả sầu riêng lỏm chớm, tối đó Tiểu Long không tài nào dỗ giấc ngủ.

Nó trần trọc thao thức suốt đêm, tờ mờ sáng đã lay Quý ròm:

- Dậy! Dậy!

- Gì thế?

- Dậy tao nói cái này cho nghe nè!

Quý ròm lồm cồm ngồi dậy, giọng ngái ngủ:

- Có chuyện gì mà đập tao dậy sớm thế, đồ ngốc tử?

Tiểu Long đẩy lưng bạn:

- Mày ra sau hè đánh răng rửa mặt cho tỉnh ngủ đi đã!

- Mày biến thành một thằng người ăn nói dông dài tự bao giờ thế hả mập?

Quý ròm cầu nhàu nhưng nó vẫn quờ chân tìm dép và mắt nhắm mắt mở đi ra nhà sau.

Lúc đi ngang qua bộ ván Tắc Kè Bông và thằng Lượm nằm, thấy mùng buông kín mít, Quý ròm nổi máu nghịch ngợm tính thò tay kéo căng nó chơi nhưng nghĩ đi nghĩ lại không biết Tiểu Long định tiết lộ bí mật gì nên cuối cùng nó tặc lưỡi đi luôn.

- Phần tao xong rồi! - Rửa mặt xong, Quý ròm xằng xái đi kiểm Tiểu Long - Còn mày, chẳng lẽ mày định nói chuyện với tao bằng bộ mặt dơ hầy như Trư Bát Giới thế hả?

Tiểu Long cười hì hì:

- Tao rửa mặt trước mày cả tiếng đồng hồ lận.

Quý ròm xóc cổ áo:

- Rồi! Bây giờ mày nói gì nói đi!

Tiểu Long thu nụ cười:

- Hồi hôm tao thao thức cả đêm!

- Trời đất! - Quý ròm tròn mắt - Mày đập tao dậy lúc gò còn chưa gáy chỉ để thông báo có vậy thôi hả?

- Bậy, tao chưa nói hết! - Tiểu Long nghiêm nghị - Tao thao thức và tao nghĩ ngợi...

Quý ròm lại nhăn nhó:

- Biết rồi, khổ lắm! Mà nghĩ được điều gì hay ho thì nói huynh toét ra đi, cứ vòng vo mãi!

Tiểu Long liêm môi:

- Để từ từ tao nói. Bây giờ tao hỏi mày: Tối hôm qua bọn nhóc Xóm Đầu Cầu chơi đá mình phải không?

Tối đây thì Quý ròm không bình tĩnh được nữa. Nó điên tiết:

- Không, chính bọn mình chơi đá tụi nó!

Tiểu Long phớt lờ sự cá kha của thằng ròm, tiếp tục trình bày ý nghĩ trong đầu:

- Và theo lời thằng Lượm kể, bọn quý một giờ ở nhà ông Sáu Cảnh cũng rất ham trò chơi đá, đúng không?

Quý ròm nheo mắt:

- Vậy thì sao?

Thấy mối liên quan giữa hai sự việc rõ mồn một như thế mà Quý ròm còn hỏi vặn, Tiểu Long bỗng ngập ngừng:

- Ủa, chứ mày không nghĩ chuyện mà quý liệng đá là do bọn nhóc Xóm Đầu Cầu gây ra hả?

- Thằng này hỏi lạ! - Quý ròm nhún vai - Mày thao thức suốt đêm mày nghĩ chứ tao có thao thức suốt đêm tao nghĩ đâu mà bây giờ mày hỏi tao!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Thôi mà! Tao hỏi thật đấy, mày có cho là bọn nhóc Xóm Đầu Cầu giở trò không?

- Có thể lắm! - Quý ròm tùm tùm - Thực ra không cần phải “tao thao thức và tào nghĩ ngợi”, hôm qua ngay lúc bị bọn chúng chơi đá, tao đã ngờ ngợi rồi. Nhưng mày đừng quên bọn quý một giờ không những khoái chơi đá mà còn khoái đi lơ lửng trên không nữa. Vì vậy muốn biết đích xác, tụi mình cần phải tìm cho được bằng chứng.

Tiểu Long nín thở:

- Tìm bằng cách nào?

- Tao chưa nghĩ ra - Quý ròm khoát tay - Có thể tối nay tụi mình phải mò lên nhà ông Sáu Cảnh một lần nữa.

Kế hoạch của Quý ròm làm Tiểu Long giật bắn:

- Mày không nói đùa đấy chứ? Hôm qua tụi mình mới bị rượt chạy tóe khói, hôm nay lại dẫn xác lên đó nạp mạng hay sao?

Quý ròm điềm tĩnh:

- Mày đừng lo! Hôm qua sở dĩ bọn Xóm Đầu Cầu ra tay tấn công vì chúng phát hiện được thằng Tắc Kè Bông. Tối nay chỉ tao và mày đi thôi. Để chắc ăn, ngay cả thằng Lượm cũng không được đi theo.

Tiểu Long vẫn chưa hết bắn khoăn:

- Nhưng tối hôm qua bọn Xóm Đầu Cầu đã nhìn thấy tao và mày.

- Hôm qua tranh tối tranh sáng, chúng không trông rõ mặt mày tụi mình đâu.

Tắc Kè Bông mừng hóm khi nghe nói được ở nhà. Chỉ có Lượm là giãy nảy:

- Em không chịu đâu! Em muốn đi theo cơ!

Tiểu Long đặt lên vai thằng oắt, dịu giọng dỗ dành:

- Mày muốn đi thì để hôm khác. Hôm nay đi càng ít người càng tốt.

Lượm vùng vằng:

- Em muốn đi hôm nay. Em muốn trả thù bọn Xóm Đầu Cầu về cái vụ ném đá...

- Trả thù cái đầu mày! - Thấy thằng oắt mè nheo cả buổi, Quý ròm sốt ruột gắt - Tụi tao đi là đi đối phó với bọn quỷ một giờ ở nhà ông Sáu Cảnh chứ có phải đi đánh nhau với bọn Xóm Đầu Cầu đâu mà trả thù với trả hận!

Thấy ông anh ròm thở khói ra đằng mũi, hoảng ví nín thình.

Dù vậy, nó không chịu ngồi yên trong nhà như Tắc Kè Bông mà cổ lẻo đẻo theo chân hai ông anh đến tận đầu ngõ trúc mới thui thủi quay về.

Hai mươi phút sau, Tiểu Long và Quý ròm đã tới đuôi chợ.

Đang đi, Tiểu Long đột ngột dừng bước:

- Tụi mình rẽ trái chứ?

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chi vậy?

Tới lượt Tiểu Long ngạc nhiên:

- Ủa, chứ không phải tụi mình băng ruộng để lên đường lộ sao?

- Không, cứ đi thẳng.

Tiểu Long thấp thỏm:

- Mày không sợ bọn Xóm Đầu Cầu phục kích hả?

Quý ròm nhún vai:

- Tao đã nói rồi, bọn chúng chỉ phục kích thằng Tắc Kè Bông chứ không quan tâm đến tụi mình. Hơn nữa, chính lộ ruộng mới dễ rơi vào ổ phục kích. Hôm qua tụi mình thoát bằng đường ruộng, hôm nay bọn chúng đang phục dày ngả đó.

Nói xong, Quý ròm ngồi bệt xuống đất.

Tiểu Long trở mắt:

- Nếu vậy thì đi tiếp chứ sao lại ngồi đó?

Quý ròm cười hì hì:

- Ngồi nghỉ chân tí đã. Với lại đợi xem có ai lên Xóm Đầu Cầu mình nổi đuôi họ, như vậy an toàn hơn.

Tiểu Long phục Quý ròm quá xá. Ủ, nếu tụi nó đi chung với người lớn, chắc chắn bọn nhóc Xóm Đầu Cầu sẽ không có lý do gì để nghỉ ngơi.

Đúng như Quý ròm dự liệu, khoảng năm phút sau có hai người phụ nữ từ ngõ trúc đi lên. Chờ họ lướt ngang, Tiểu Long và Quý ròm lật đật đứng bật dậy và nhanh nhẹn bám theo. Hai người phụ nữ vừa đi vừa trò chuyện râm ran, không để ý đến hai thằng nhóc đang lẻo đẻo sau lưng.

4. Chương 04

Chương 4

Lên tới đường quốc lộ, hai người phụ nữ quẹo phải đi về phía cầu Sắt, ngược với hướng nhà ông Sáu Cảnh. Tiểu Long và Quý ròm đành rẽ trái, bụng tiếc hùi hụi.

Tiểu Long và Quý ròm chưa thấy nhà ông Sáu Cảnh bao giờ, chỉ mới nghe thằng Lượm mô tả. Tối hôm qua, mới lên tới ngã ba, chưa kịp nhúc nhích, tụi nó đã bị bọn Xóm Đầu Cầu rượt chạy dài.

Vì vậy, cứ đi một đoạn Tiểu Long lại quay đầu nhìn dáo dác:

- Nhà ông Sáu Cảnh là nhà nào hở mày?

Quý ròm gắt khê:

- Mày đừng có nhón nhác như quạ vào chuồng lợn thế. Tụi mình tuy là người lạ nhưng nếu mày cứ ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị, bọn Xóm Đầu Cầu sẽ nghi ngờ đấy!

Nghe thằng ròm đe, Tiểu Long lật đật bắt cái đầu nằm ngay ngắn trở lại trên cổ. Nhưng một lát, nó lại thấy sốt ruột:

- Sắp tới nơi chưa hở mày?

- Chắc là sắp tới rồi. Đoạn này nhà cửa càng lúc càng thưa thớt...

Đang nói, Quý ròm bật la hoảng:

- Bỏ xừ rồi! Bọn Xóm Đầu Cầu!

Tiểu Long cũng vừa kịp nhận ra một tốp khoảng sáu, bảy đứa đang đi ngược chiều, hùng hổ tiến về phía nó và Quý ròm.

Tiểu Long bóp chặt nắm đấm, rít qua kẽ răng:

- Tính sao đây mày? Đánh hay chạy?

Quý ròm đảo mắt nhanh như chớp. Và quyết định cũng nhanh không kém:

- Không đánh cũng không chạy! Tấp vào quán nước bên tay phải!

Mệnh lệnh của Quý ròm làm Tiểu Long thoáng ngẩn người nhưng rồi nó sực hiểu, liền nhanh chóng lấy vẻ ung dung theo Quý ròm rảo bước vào quán nước.

Hai đứa vừa ngồi xuống ghế, bọn Xóm Đầu Cầu đã kéo ngang qua trước cửa. Bọn nhóc không để ý gì đến hai vị khách đang ngồi trong quán, cứ cười nói rôm rả. Vài đứa còn tung hứng các hòn đá trong tay, vẻ nhớn nhoe khoái trá.

Tuy không nghe được đối phương nói gì nhưng nhìn bộ tịch của bọn nhóc, Quý ròm vẫn đoán biết bọn này đang trên đường phục kích trở về và thi nhau cười nhạo thằng Tắc Kè Bông nhất cáy đang ru rú trong nhà.

Tiểu Long ngó Quý ròm:

- Bọn nó đi đâu vậy?

- Đi về chứ đi đâu?

Tiểu Long khịt mũi:

- Ai chả biết là đi về, nhưng về đâu?

Câu hỏi của Tiểu Long làm Quý ròm ngớ ra:

- Ủi nhỉ, tao cũng chả biết bọn nó về đâu!

Quý ròm không biết cũng phải. Theo lời thằng Lượm thì bọn này không phải là dân địa phương. Từ tứ xứ, hằng năm cứ đến mùa thu hoạch điều, chúng lại tụ về đây hái thuê cho các chủ vườn. Xong, lại lũ lượt kéo nhau ra đi.

Quý ròm trầm ngâm một lát rồi gãi tai:

- Chắc là bọn nó kéo nhau về ngủ trong các vườn điều. Trong vườn thiếu gì chòi lá.

Từ đằng sau quây, một đứa trẻ lớn hơn bọn Quý ròm khoảng một, hai tuổi bước tới cạnh bàn:

- Tụi mày uống gì thì kêu lẹ đi!

Thái độ của thằng nhãi chủ quán làm Quý ròm bất mãn quá xá. Nó cố tình “câu giờ” cho đối phương tức chơi:

- Để tụi tao nghĩ đã!

Quả nhiên nghe Quý ròm đòi “nghĩ”, thằng kia bực mình:

- Nghĩ gì thì nghĩ nhanh nhanh lên! Năm phút nữa, quán nhà tao đóng cửa rồi!

Sợ Quý ròm nổi quạu làm căng, Tiểu Long nhanh miệng:

- Cho hai ly sữa đậu nành!

Quý ròm uống sữa đậu nành, bỏ thêm năm sáu muỗng đường, vẫn chẳng thấy ngọt ngào tẹo nào. Nó đang bực thằng nhãi chủ quán, à không, chắc là con của chủ quán. Nó và Tiểu Long không muốn đụng độ bọn Xóm Đầu Cầu, chui vào đây lách nạn, không ngờ lại gặp tên chủ quán nhóc hắc ám, bảo nó không tức anh ách sao được!

Quý ròm vừa bực vừa lấy làm lạ. Nó chưa hề gặp qua một người bán quán nào kỳ khôi như vậy. Thường, chủ quán bao giờ cũng tìm đủ mọi cách để giữ khách. Còn thằng nhãi này cứ lăm lăm tổng cổ khách ra khỏi cửa, rõ là ngược đời!

Cho đến lúc rời khỏi quán, Quý ròm vẫn chưa hết ám ức. Nó đập đánh “bép” một phát lên lưng bạn:

- Thằng nhãi khi nãy làm tàng ghê!

Tiểu Long giật nảy:

- Thằng chủ quán hả?

- Chứ còn ai!

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Tao thấy còn một thằng đứng trong quầy ngó ra. Tụi nó chắc là hai anh em.

Quý ròm cau kinh:

- Sao ba mẹ hay chị em nó không ra đứng bán, giao cho hai thằng này chắc có ngày quán đóng cửa quá!

Tiểu Long cười khì:

- Quán đóng cửa rồi chứ còn gì nữa!

Quý ròm ngoảnh ra sau, thấy quán nước đã đóng cửa thật. Nó bĩu môi “xì” một tiếng:

- Quán xá gì đóng cửa sớm thế không biết! Tụi nó chuẩn bị đi ăn trộm chắc?

- Suyt! - Tiểu Long bắt thần đứng lại và đưa tay lên miệng - Đây chắc là nhà ông Sáu Cảnh.

Quý ròm liền dừng bước, đảo mắt ngó xung quanh. Nó và Tiểu Long lúc này đi đã khá xa ngã ba và đang đứng trước ngôi nhà cuối cùng của dãy nhà bên phải đường quốc lộ.

Ngôi nhà đóng cửa im ỉm, không điện dóm, đứng lù lù trong bóng tối như một ngôi miếu hoang. Khung cảnh càng thêm vắng vẻ bởi dáng đứng cao lêu nghêu của mấy cây bông gòn trước hàng rào, bởi hình thù quái gở của rặng tre rậm rạp và chằng chịt bao quanh. Trong bóng tối, lá không ngừng rì rào than thở và thỉnh thoảng khi có cơn gió mạnh thổi qua, và những thân tre lại cọ vào nhau phát ra những tiếng “ken két” như tiếng nghiêng răng của người ngủ mê.

Quý ròm bỗng nghe miệng mình khô rang. Trong thoáng mắt, nó quên phất bọn nhóc Xóm Đầu Cầu, quên cả thằng nhãi chủ quán vừa khiến nó bực tức.

Nó nín thở dán mắt vào những hình thù kỳ dị trước mặt, lắng tai nghe ngóng và nơm nớp nhớ tới những lời đồn đại về bọn quỷ một giò đang hoành hành. Tuy đinh ninh những chuyện ma quái tại nhà ông Sáu Cảnh là do bọn nhóc Xóm Đầu Cầu cố tình giở trò nhưng Quý ròm vẫn cảm thấy sợ, mặc dù nó cũng không rõ nó sợ gì.

Đang pháp pha pháp phồng, Quý ròm chợt cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình, liền bật la hoảng, tóc gáy dựng ngược:

- Á... á...

- Mà làm gì thế? Tao đây mà! - Tiếng Tiểu Long vang lên đầy ngạc nhiên.

Nghe tiếng Tiểu Long, Quý ròm mới hoàn hồn sức nhớ nó đang đi chung với thằng mập. Nó áp tay lên ngực, xằng giọng:

- Bộ mà không có miệng hả? Nói không nói., cứ sờ sờ!

- Tao... tao...

Tiểu Long không hiểu tại sao thằng ròm bỗng đứng mắng mình, cứ áp a áp ứng.

- Thôi, đừng “tao, tao” nữa! - Quý ròm kéo tay bạn - Tao với mà lù xuống mé ruộng bên trái nắp xem thử!

Tiểu Long “à” khê một tiếng và hấp tấp làm theo lời bạn. Bây giờ thì nó biết tại sao Quý ròm hoảng vía rồi. Thì ra “ngài pháp sư” đang lòi đuôi thỏ đế. Tiểu Long muốn cười lắm nhưng sợ Quý ròm đổ quạu, nó bầm bụng làm thình, lặng lẽ nằm phục xuống bên cạnh bạn.

Nhưng Tiểu Long không làm thình lâu được. Nằm im một lát, nó lại buột miệng ca cẩm:

- Ôi, đau quá!

- Gì thế? - Quý ròm thì thào.

- Kiến. Có một con kiến đang đốt lỗ rốn tao.

Quý ròm cười khẩy:

- “Vô sư vô địch đại lực sĩ” gì mà sợ kiến!

Đang bị kiến đốt đau, chẳng được an ủi thì chớ, lại còn bị nhạo, Tiểu Long điên tiết:

- “Vô sư vô địch” cái đầu mà! Mà để tao bắt kiến thả vô lỗ rốn mà thử coi mà có nhảy dựng lên không!

Quý ròm chưa kịp vặc lại thằng mập thì một hòn đá không biết từ đâu rơi đánh rầm lên mái nhà ông Sáu Cảnh khiến nó và Tiểu Long lập tức ngưng ngay cuộc đấu khẩu, nhướn cổ dòm sang bên kia đường.

- Ghê quá mà! - Tiểu Long hạ giọng.

Quý ròm không nói gì, chỉ hóp bụng căng mắt quan sát.

Lại liên tiếp bốn năm hòn đá nữa liệng lên mái nhà. Lần này đá không chỉ rơi trên mái nhà ông Sáu Cảnh. Các ngôi nhà nằm về hướng ngã ba ở gần đó cũng bị liệng đá tới tấp. Quán nước khi nãy bọn Quý ròm ngồi mặc dù nằm hơi xa một chút đường như cũng không “thoát nạn”. Hòn đá rơi trên mái ngói kêu “lạch cạch”, hòn rơi trên mái tôn kêu “rầm rầm”, “loảng xoảng”, nghe như có một trận mưa đá vừa trút xuống.

Quý ròm tự dưng cảm thấy hết sợ. Sự tĩnh mịch, hoang vu khiến nó cảm thấy rờn rợn bao nhiêu thì những tiếng động ầm ĩ lại làm nó bình tĩnh bấy nhiêu. Nó huých khê vào vai Tiểu Long:

- Mà để ý xem những hòn đá ném tới từ hướng nào vậy?

Tiểu Long trợn mắt dòm đỏ một hồi rồi thở đánh thượt:

- Tao chịu. Trời tối thui thế này, có thánh mới quan sát nổi!

- Ủ, tối quá!

Quý ròm nói, giọng nó cũng xuôi xì.

Tiểu Long liếm môi:

- Giờ tính sao?

- Cứ nằm thêm một lát, xem tụi nó còn liệng đá nữa không.

Quý ròm không nói rõ “tụi nó” là tụi nào, nhưng Tiểu Long biết thằng ròm đang nghĩ đến bọn nhóc Xóm Đầu Cầu, liền hỏi:

- Mà muốn nói đến bọn nhóc khi này hả?

Tiểu Long cũng không nói rõ “bọn nhóc khi này” là bọn nào nhưng Quý ròm vẫn hiểu thằng mập đang nói đến ai, liền đáp:

- Ừ.

- Nhưng bọn nó đi về hướng ngã ba rồi kia mà.

Quý ròm nhún vai trong bóng tối:

- Nếu muốn, tụi nó có thể bí mật vòng lại.

Tới đây, Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nhận xét của Quý ròm đã xác nhận những phỏng đoán trong lòng nó. Ừ, nếu bọn nhóc Xóm Đầu Cầu muốn giả ma giả quỷ, khi tới ngã ba chúng hoàn toàn có thể bọc lên xóm nhà phía trên đường lộ rồi vòng theo rặng tre xanh quanh trở lại.

À quên, nói Tiểu Long không thắc mắc nữa là không đúng. Nó vẫn còn một thắc mắc nho nhỏ, tất nhiên là sau khi nghĩ ngợi ghê lắm:

- Nhưng bọn nhóc Xóm Đầu Cầu làm thế để làm gì?

Lần này câu chất vấn của Tiểu Long khó quá xá cỡ. Quý ròm dậm quạu:

- Bố tao cũng không biết nữa là tao!

Thấy Quý ròm đem bố ra làm bằng chứng, Tiểu Long im thít. Chơi với Quý ròm lâu năm, nó biết lúc này im lặng còn quý hơn cả vàng.

Hai đứa cứ thế nằm phục mé đường, không nói không rằng. Nhưng sau loạt đá thứ hai, khung cảnh lại chìm vào tĩnh mịch như cũ. Bọn quỷ một giò hình như đá chán trò liệng đá. Các ngôi nhà bị đá nện rầm rầm khi này vẫn đóng cửa im ỉm. Có lẽ các chủ nhân đã quen cam tâm chịu đựng sự phá phách của bọn quỷ lằng giềng nên chẳng ai phản ứng gì. Mà cũng chẳng thể phản ứng, trừ cách dành dụm, tom góp tiền bạc để tậu một ngôi nhà mới ở càng gần cầu Sắt càng tốt.

Quý ròm dáo dác một hồi đã mỏi cổ, bèn chép miệng:

- Chắc tụi nó bỏ đi rồi.

- Ừ, chả thấy động tĩnh gì cả! - Tiểu Long tán thành, rồi nó hăng hái đề nghị - Hay tụi mình bò đến gần thử coi.

Quý ròm dặn:

- Nhớ đừng gây ra tiếng động đấy nhé!

Thấy “ngài pháp sư” nhanh chóng đồng ý với mình, điều hiếm khi xảy ra, Tiểu Long phần khởi nhô mình lên khỏi chỗ nấp. Nhưng chưa kịp đặt chân lên đường lộ, nó đã phải vội thụp ngay xuống.

- Gì thế? - Quý ròm ngơ ngác.

- Mà... nhìn... chỗ bờ rào kia! - Tiểu Long hất đầu ra phía trước, giọng nói lắp bắp.

Quý ròm ngạc nhiên đánh mắt về phía Tiểu Long chỉ và tới lượt nó ú ớ:

- Ồi...

Bên kia đường quốc lộ, bên hông nhà ông Sáu Cảnh, không biết tự bao giờ xuất hiện một cái bóng trắng trắng đang đứng lơ lửng cạnh bờ rào.

Nấp đằng xa, bọn Quý ròm không trông rõ được diện mạo nhưng nhác qua hình thù của cái bóng, bọn nó vẫn nhận ngay ra đó là bóng người, lại là bóng người chỉ có... một chân.

Tiểu Long run rẩy thì thào:

- Quý một giò!

- Im nào!

Quý ròm nạt khê, mắt vẫn dán chặt vào cái bóng trắng, vừa hiếu kỳ lại vừa sợ hãi.

Bóng trắng đứng yên khoảng một phút rồi nhẹ nhàng lướt vào nhà, chân vẫn không hề chạm đất. Một lát, bóng trắng lại lướt ra chỗ bờ rào khi nãy. Rồi “nó” lại đi vào, rồi lại đi ra, phát phơ phát phưởng có đến bốn, năm lần như vậy khiến “ngài pháp sư” và “ngài đại lực sĩ” bụng cứ giật thon thót.

Lần cuối cùng, bóng trắng không trở vào nhà nữa, “nó” đứng trầm tư lơ lửng bên bờ rào một hồi rồi... biến mất, cũng đột ngột như khi hiện ra.

Phải mất một hồi lâu, Tiểu Long mới nghe tim mình thôi nhảy múa. Nó quay sang Quý ròm, nói qua hơi thở:

- Rùng rợn quá mày!

- Ủ, rùng rợn thật! - Quý ròm đồng tình ngay, giọng vẫn chưa hết run.

- Giờ tính sao? - Tiểu Long hỏi câu muôn thuở.

Cũng như Tiểu Long, Quý ròm chẳng biết phải “tính sao” trong hoàn cảnh này. Nhưng khác với Tiểu Long, nó không được quyền hỏi những câu như thằng mập vừa hỏi. Trót đóng vai “pháp sư”, nó buộc phải đưa ra giải pháp trước những tình huống khó khăn.

Cuối cùng, giải pháp mà “ngài pháp sư” nghĩ ra mới đơn giản làm sao! Tẩn ngần một thoáng, “ngài” tắc lưỡi phán:

- Về nhà hăng tính!

5. Chương 05

Chương 5

Tiểu Long và Quý ròm vừa đặt chân vào trong sân đã thấy Tắc Kè Bông và thằng Lượm ngồi chóc ngóc đợi sẵn trước hiên.

Đang ngóng cổ, vừa nhác thấy bóng hai ông anh, Lượm mừng quỳnh phóng vù ra đón:

- Trời đất, hai anh đi đâu mà lâu thế? Em ở nhà cứ thót cả ruột.

Quý ròm mỉm cười:

- Tụi tao đi đâu, mày biết rồi mà còn hỏi!

Lượm lớn lên:

- Thì chính vì biết nên em mới lo!

Rồi nó tò mò hỏi:

- Thế hai anh có gặp “bọn họ” không?

Quý ròm nheo mắt nhìn thằng oắt:

- “Bọn họ” là bọn nào? Mày nói thế bố ai mà hiểu!

Lượm gãi đầu, ấp úng:

- “Bọn họ” tức là bọn... một gió đó.

- Có! - Tiểu Long lên tiếng đáp thay Quý ròm! - Tụi tao thấy nó đi lơ lơ lửng lửng, lại chọi đá rầm rầm nữa. Y như mầy với thằng Tắc Kè Bông kể hôm trước!

Tắc Kè Bông khịt mũi, nó đã đứng bên cạnh Lượm tự bao giờ:

- Thấy chưa! Tụi tao đâu có xạo!

Lượm nắm tay Tiểu Long:

- Anh thấy như thế nào, kể cho tụi em nghe đi!

- Thì như tao vừa nói đó! - Tiểu Long thật thà - Một bóng trắng đi lơ lửng trên không...

- Chỉ có vậy thôi hả?

- Ủ, chỉ vậy thôi!

Sự xác nhận gọn lỏn của Tiểu Long làm Lượm thất vọng quá xá. Bọn quý một giờ nếu chỉ biết mỗi trò đi lơ lửng thì chán quá, chả ra quý chút nào. Nó hy vọng sẽ được nghe mô tả những trò kinh dị hơn nữa nhưng ông anh nó lại bảo chẳng có gì khác khiến nó xuôi xì.

- À, quên! - Tiểu Long chép miệng - Còn trò ném đá nữa chi! Những ngôi nhà quanh đó, nhà nào cũng bị ném đá!

Ném đá cũng là trò cũ, Lượm đã nghe những người ở Xóm Đầu Cầu kháo nhau về chuyện này cả trăm lần, vì vậy nó chẳng thấy hào hứng hơn tẹo nào. Giọng nó thờ ơ:

- Thì cũng toàn những chuyện tụi em đã biết chứ gì?

- À, không! Còn mấy chuyện khủng khiếp nữa mà Tiểu Long quên kể!

Quý ròm thình lình vọt miệng. Nãy giờ thấy thằng Lượm tỏ vẻ lơ là, thậm chí đứng dưng trước những “sự kiện” do Tiểu Long thuật lại, Quý ròm đã cảm thấy nóng gáy. Nhất là để mục kích những “sự kiện” đó, tụi nó phải mất cả buổi tối rình rập bên lề đường, phơi sương phơi gió, hết bị kiến cắn sưng rồn đến bị bọn quý một giờ làm cho đứng tim, gian nan nguy hiểm không biết đâu mà lường; vậy mà thằng oắt Lượm lại coi như chuyện bình thường, bảo nó làm sao không ức kìa chứ!

-Chuyện khủng khiếp gì thế, anh kể em nghe đi!

Lượm láu táu hỏi. Quý ròm mới “nhứ” một câu, cặp mắt nó đã sáng trưng.

Tắc Kè Bông tuy không nói gì nhưng chân cẳng đã tự động xích sát lại phía Quý ròm.

Thấy hai đứa đã vào bẫy, Quý ròm khoái chí lim dim mắt và tiếp tục phịa:

- Thực ra con quý một giờ đó không chỉ đi ra đi vô...

Lượm liếm môi:

- Chứ nó còn làm gì nữa?

- Nó hú. Vừa đi vừa hú.

Tắc Kè Bông chớp mắt:

- Nó hú lớn không?

- Lớn lắm! - Quý ròm rụt cổ - Cả Xóm Đầu Cầu đều nghe thấy.

Lượm vẫn chưa thỏa mãn:

- Nó chỉ hú suông vậy thôi sao?

Quý ròm hừ mũi:

- Sao lại hú suông! Hú xong nó múa. Nó vừa đi vừa múa.

Vừa phía chuyện Quý ròm vừa kín đáo liếc Tắc Kè Bông và Lượm. Thấy hai thằng này chẳng tỏ vẻ gì sợ sệt trước các màn “biểu diễn nghệ thuật” toàn hú với múa của con quỷ một giò, Quý ròm hít một hơi, lật đật bổ sung:

- Sau đó, nó thè lưỡi ra...

Đang nói, sực nhớ lần trước mình đã giả chiêu “thè lưỡi” một lần khi tả con ma trên đồi Cát Cỏ, Quý ròm vội đính chính:

- À, không phải thè lưỡi. Nó thè... thè...

Quý ròm ấp úng cả buổi vẫn không nghĩ được ngoài cái lưỡi ra, con quỷ một giò có thể thè cái gì nữa, cặp lông mày cứ nhăn tít.

Đã vậy thằng Lượm cứ luôn miệng giục “Nó thè cái gì hở anh?” khiến Quý ròm càng thêm rối.

May làm sao, Tiểu Long kịp thời “cứu bồ”. Biết Quý ròm lỡ ba hoa quá trớn, đang lâm vào thế kẹt, Tiểu Long đành bấm bụng tập chơi trò dóc tổ. Nó tăng hăng:

- Đúng ra nó không thè cái gì cả. Nó chỉ thò cẳng ra thôi.

- Thò cẳng? - Tắc Kè Bông trố mắt.

- Ủ! - Tiểu Long gật đầu - Một cẳng đứng lơ lửng trên không, cẳng kia thò ra đưa qua đưa lại, trông ghê lắm!

Khổ thân cho Tiểu Long ! Nó là đứa mồm mép chậm chạp, trước nay không quen phía chuyện nên mới nói dóc có một câu đã bị thằng Lượm “vặn” muốn ... gãy be sườn:

- Quỷ một giò thì chỉ có một giò thôi chứ! Có đâu mà lăm cẳng thế?

Lần này tới phiên Tiểu Long chết đứng và tới lượt Quý ròm “cứu bồ”. Quý ròm nạt Lượm:

- Sao mày ngốc thế? Quỷ một giò là thứ quỷ chỉ đi bằng một giò thôi, còn giò kia nó... cất trong túi. Khi nào cần nhất người ta, nó mới lôi cái giò kia ra hươ qua hươ lại, hiểu chưa?

Lời giải thích của Quý ròm lạ lùng đến mức Lượm chỉ biết đực mặt:

- Ờ... ờ...

Để mặc Tắc Kè Bông và thằng Lượm đứng ngẩn giữa sân thắc mắc về chuyện bọn quỷ thực ra có hai giò hay một giò, Quý ròm kéo tay Tiểu Long:

- Vào tắm rửa rồi đi ngủ mày!

Bị thằng Lượm ranh ma kê nguyên một cái đi-văng to đùng vô miệng đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, bỗng nghe Quý ròm rủ rê. Tiểu Long mừng quỳnh hấp tấp rảo bước theo bạn.

Nó đâu biết Quý ròm cũng đang muốn tách khỏi Tắc Kè Bông và thằng Lượm đến chết được. Quý ròm sợ đứng nấn ná vung vít thêm một hồi rồi mọi chuyện đổ bể giữa chừng thì danh tiếng “pháp sư” của nó coi như... trôi tuột theo dòng nước.

Sáng hôm sau, đội thằng Lượm đánh bò đi ăn và Tắc Kè Bông tốt đi chơi nhong nhong trong xóm, Quý ròm ngoắt Tiểu Long:

- Tao với mày đi đi!

- Đi đâu?

- Lên nhà ông Sáu Cảnh.

- Trời đất! - Tiểu Long quẹt mũi - Lên đó chi vậy?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Tao phải điều tra cho ra manh mối vụ này.

- Sao không đợi đến tối hẵng đi?

- Đến tối sao được mà đến tối!! - Quý ròm nhăn nhó - Tối om om bố ai mà thấy đường! Điều tra là phải điều tra lúc ban ngày ban mặt, hiểu chưa?

- Thế mày định điều tra như thế nào?

Thấy thằng mập đi không đi, cứ đứng hờ lảng nhằng, Quý ròm đâm bực:

- Tao rủ mày đi theo tao là để điều tra về bọn quỷ một giờ chứ tao có bảo mày điều tra tao đâu mà mày hờ lảng thế?

Đang định “chất vấn” thêm vài câu nữa, thấy “ngài pháp sư” đột nhiên quạu quọ, Tiểu Long liền im thin thít, hồi hã rảo bước ra cổng.

Lúc gần đến chợ Ngã Ba, Tiểu Long mới phấp phồng lên tiếng:

- Theo mày, bọn Xóm Đầu Cầu có sẽ nhận ra tội mình không?

- Không đâu.

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Ban đêm có thể chúng không nhận ra, chứ ban ngày...

Quý ròm lạnh lùng cắt ngang:

- Ban ngày chúng vào hết trong vườn điều.

Một lần nữa, Tiểu Long lại “tắt đài”. Ừ nhỉ! - Nó như bụng - Bọn nhóc này không phải là người địa phương, chúng ở nơi khác đến đây hái thuê, chắc chắn giờ này đang cặm cụi làm việc trong các vườn điều, đâu có rảnh rỗi mà bày chuyện gây sự với mình!

Ý nghĩ đó giúp Tiểu Long bớt lo lắng. Thực ra, Tiểu Long chẳng ngại gì việc choảng nhau với bọn Xóm Đầu Cầu. Trước nay Tiểu Long chưa bao giờ sợ đánh nhau, mặc dù nó ít khi đánh nhau với ai. Nó chỉ lo nó và Quý ròm bị đối phương nhận mặt. Nếu bị bọn Xóm Đầu Cầu chú ý, chắc chắn việc điều tra của “thám tử” Quý ròm sẽ gặp lắm nỗi khó khăn, việc “trừ tà” của “pháp sư” Quý ròm sẽ gặp muôn vàn trắc trở.

Nhưng đúng như nhận định của Quý ròm, hai đứa đứng đỉnh đi xuyên qua chợ, rồi rẽ trái đứng đỉnh đi về hướng nhà ông Sáu Cảnh, rong ruổi giữa thanh thiên bạch nhật có đến cả tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy thằng nhóc nào công khai gây hấn hay len lút theo dõi.

Sau một hồi kín đáo quan sát chung quanh không thấy gì khả nghi, Tiểu Long liếc Quý ròm, tặc lưỡi thán phục:

- Mày đúng là liệu việc như thần!

Quý ròm phồng mũi:

- Còn phải nói!

Rồi thấy ba chữ “còn phải nói” vẫn “nhẹ ký” quá, Quý ròm ưỡn bộ ngực ròm, huênh hoang tiếp:

- Nhỏ Hạnh còn phải bái tao làm sư phụ nữa là!

Tiểu Long chưa thấy nhỏ Hạnh bái Quý ròm làm sư phụ bao giờ, chỉ Quý ròm mấy lần suýt bái nhỏ Hạnh làm sư phụ thì có, nhưng sợ bạn mình cụt hứng, Tiểu Long không nói gì, chỉ tủm tỉm cười.

Mắt Quý ròm tinh như mắt mèo, làm gì không thấy nụ cười mím chi giấu cọt của thằng mập. Đầu Quý ròm lập tức nóng phừng phừng. Nhưng may cho Tiểu Long, lúc miệng mũi Quý ròm sắp sửa xịt khói thì đôi chân nó cũng vừa trở ngang quán nước tối hôm qua.

Đang phồng ngực chuẩn bị phun lửa thoát cái, người ngợm Quý ròm bỗng xẹp lép. Nó hóp bụng lại, hạ giọng:

- Coi kìa! Hai thằng nhãi hôm qua đấy!

6. Chương 06

Chương 6

Tiểu Long cũng vừa kịp nhận ra quán nước quen thuộc, gần như cùng lúc với Quý ròm. Lúc này hai thằng nhãi chủ quán một đứa đang bưng nước, một đứa ngồi bên trong lui cui đập đá nên không trông thấy bọn Tiểu Long, Bữa nay có thêm một người phụ nữ ngồi đằng sau quầy, chắc là mẹ tui nó.

Vừa thấy mặt hai đứa này, Quý ròm đã ngứa ngáy tay chân quá thể. Nó nhớ ngay đến nỗi nhục tối hôm qua, Nó nhớ nó và thằng Tiểu Long đã bị mấy tên chủ quán oắt con này đuổi khéo như thế nào.

Quý ròm thu nắm đấm. Mặc dù nắm đấm của Quý ròm không đủ sức giết được con kiến nào nhưng Tiểu Long vẫn giữ chặt tay bạn:

- Thôi, bỏ đi! Tui mình tới nhà ông Sáu Cảnh trước!

Lời nhắc nhở kịp thời của Tiểu Long khiến Quý ròm sức nhớ nhiệm vụ quan trọng trước mắt. Nó thông tay xuống, cố nguôi ngoai phần nộ. Nhưng Quý ròm vẫn thể người ngoai hăn. Vừa đi nó vừa ngoái đầu ra sau, hăm lực đe:

- Chúng mày đợi đấy! Sẽ có dịp bọn ông vào “rửa hận”!

Để xoa dịu “sát khí” trong lòng bạn, Tiểu Long tìm cách lái sang đề tài khác:

- Nhà này hình như không có con gái hay sao ấy! Toàn con trai bán quán.

Quý ròm hừ mũi:

- Vì vậy quán mới ế.

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! Toàn những bộ mặt hắc ám như vậy, ai mà thèm bước vào lần thứ hai!

Rồi Quý ròm khoái chí vung tay:

- Bộ mày không thấy đằng trước hiên đang treo bảng “bán nhà” sao? Nếu quán đắt hàng, chẳng ai lại rao bán nhà cả!

Lần này thì Tiểu Long không vắn vẹo nữa. Tấm bảng rao bán nhà treo lủng lẳng trên cây cột trước hiên, khi này chính nó cũng nhìn thấy. Ừ nhỉ, nếu buồn may bán đắt chẳng ai lại bán nhà cả! - Tiểu Long gật gù nhủ bụng - Có lẽ vì không có ý định mở quán lâu dài nên hai tahững oắt kia mới chả màng giữ khách. Nhà sắp bán rồi còn gì!

Tiếng Quý ròm đột ngột vang lên cắt đứt những suy nghĩ trong đầu Tiểu Long:

- Cẩn thận! Tới rồi đấy!

Tiểu Long chớp mắt nhìn lên, thấy ngôi nhà gạch của ông Sáu Cảnh đã ở ngay trước mặt.

Ban ngày, ngôi nhà nom không có vẻ đáng sợ như khi nó chìm trong bóng đêm. Rặng tre quanh nhà vẫn kéo kệt khi có gió thổi qua nhưng đã thôi giống tiếng người nghiêng rặng. Mấy cây bông gòn cao vút trước bờ rào cũng chẳng còn ra dáng những bóng người lêu nghêu âm thầm rình rập., Cây lê-ki-ma trước sân lá rụng đầy, trái trên cành quắt queo vì đã lâu không ai tưới nước. Ngôi nhà nằm cách chợ Ngã Ba không bao xa mà trông hoang vắng, tiêu điều quá thể.

Quý ròm nhìn lom khom về phía bờ rào bên hông nhà một hồi rồi khẽ ngoắt Tiểu Long:

- Đi theo tao.

- Đi đâu vậy? - Tiểu Long lẻo đẻo bước theo bạn, hạ giọng hỏi.

Quý ròm không đáp, cứ lặng lẽ lần theo con ngõ nhỏ chạy dọc bờ rào, mắt không ngừng lảo liên quan sát.

Khi tiến gần đến chỗ cái bóng trắng xuất hiện tối hôm qua, Quý ròm như phát hiện được điều gì, mừng rỡ buột miệng “à” lên một tiếng.

- Gì vậy? - Tiểu Long thấp thỏm.

Quý ròm trả lời thẳng mập bằng cách nheo mắt hỏi lại:

- Hồi hôm con quý một giờ hiện ra ở chỗ bờ rào này phải không?

- Phải.

Quý ròm hân hoan hỏi tiếp:

- Theo mày, chỗ bờ rào này có cái gì đặc biệt không?

Tiểu Long nhìn dáo dác một hồi rồi ngập ngừng đáp:

- Không.

- Mày nhìn kỹ đi! - Quý ròm nhăn mặt - Có cái cây gì không?

Được gợi ý quá xá cụ thể, Tiểu Long mừng hóm:

- À, cây sứ.

- Trên cây sứ có cái gì?

Tiểu Long lại nhăn cổ “ngiên cứu”:

- Trên cây sứ có... hoa sứ.

- Hoa sứ cái đầu mày! - Quý ròm bực mình - Hoa sứ thì nói làm gì! Tao muốn hỏi là có cái dây gì không kia?

Đến lúc này Tiểu Long mới phát hiện ra sợi dây kẽm nhỏ xíu. Sợi dây cũ kỹ, han gỉ mắt từ thân cây sứ vào tới bức tường phía trong, nếu không chú ý chẳng thể nào trông thấy. Đây có lẽ là sợi dây phơi của nhà ông Sáu Cảnh trước đây.

- Có sợi dây phơi đồ! - Tiểu Long hí hửng đáp.

Quý ròm gật gù:

- Đúng vậy. Đây là sợi dây phơi. Nhưng đó là nói trước kia thôi. Còn bây giờ nó là...

- Tao hiểu rồi! - Tiểu Long reo lên - Bóng trắng hồi hôm đi ra đi vô chính là đi theo sợi dây này!

Quý ròm vờ tròn mắt:

- Mày thông minh lên tự bao giờ thế hở mập?

Tiểu Long sung sướng toét miệng cười:

- Thông minh gì đâu!

- Thế là rồi! - Quý ròm phẩy tay, nó đã kịp lấy lại vẻ nghiêm nghị - Bọn nhóc Xóm Đầu Cầu cắt hình người một giờ bằng các-tông rồi nấp sau gốc cây sứ này cột dây kéo cho cái bóng chạy qua chạy lại, kiểu như người ta kéo màn trên sân khấu vậy.

Tiểu Long thở phào:

- Ủ, vô cùng đơn giản!

Quý ròm nhếch môi:

- Chỉ đơn giản với những ai bạo dạn đến gần bờ rào và phát hiện ra sợi dây bé xíu kia thôi!

Quý ròm kéo tay bạn:

- Tụi mình về đi!

- Về? - Tiểu Long ngẩn tò te.

- Không về chẳng lẽ đứng đây tới tới?

Tắc Kè Bông đón Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt dò hỏi:

- Tụi mày đi đâu sớm thế?

- Tụi tao lên nhà ông Sáu Cảnh! - Quý ròm đáp bằng vẻ hồ hững.

Tắc Kè Bông thót bụng:

- Lên nhà ông Sáu Cảnh?

- Ừ.

- Tụi mày lên đó làm gì?

- Lên “đàm phán” với bọn quỷ một giờ.

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Thế tụi mày có gặp “bọn họ” không?

- Gặp! - Quý ròm vẫn tỉnh rụi - Tao và Tiểu Long ngồi nói chuyện với tụi nó cả buổi! Tụi nó còn mời hai đứa tao uống trà.

Thấy mình gọi lũ quỷ một giờ bằng hai tiếng “bọn họ” một cách cung kính, trong khi Quý ròm cứ gọi “tụi nó” văng mạng, Tắc Kè Bông hơi hãi. Nó chớp chớp mắt:

- Mày có nói thật không đấy?

Mặt Quý ròm thoát lạnh lẽo:

- Tao không biết nói dóc là gì!

Tuyên bố hùng hồn của thằng ròm khiến Tiểu Long tức cười quá xá. Nó phải quay mặt đi chỗ khác để Tắc Kè Bông không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của nó.

Tội nghiệp Tắc Kè Bông, nó không biết cái câu vừa rồi của Quý ròm chính là câu dóc tổ. Nó tưởng Quý ròm giận dữ bèn lật đật “xuống nước”:

- Tao hỏi vậy thôi, chứ tao vẫn nghĩ là mày nói thật!

- Ừ, mày nghĩ vậy là đúng đấy! - Quý ròm gục gặc đầu, phải vất vả lắm nó mới không phá ra cười.

Tắc Kè Bông tiếp tục tò mò:

- Thế tụi mày “đàm phán” như thế nào?

- Tụi tao “đàm phán” khó khăn lắm! - Quý ròm nhăn nhó - Tụi quỷ một giờ vừa nói vừa hú, ồn dễ sợ!

Tắc Kè Bông bán tín bán nghi:

- Ban ngày mà “bọn họ” cũng hú?

Đang cao hứng ba hoa, Quý ròm đâu có nhớ gì ban ngày ban đêm. Nghe Tắc Kè Bông thắc mắc, nó giật thót vội đáp phứa:

- Ừ, ngày đêm gì tụi nó cũng hú tuốt. Tụi nó là chúa ham hú, Hễ trông cho gặp người ta là tụi nó hú.

Tắc Kè Bông không phải là thằng nhãi dễ tin như thằng oắt Lượm. Nhưng nó là chúa sợ ma, lại từng chứng kiến “pháp sư” Quý ròm trừ tiệt bọn tà ma ở đồi Cát Cỏ bằng những câu về linh nghiệm như thần, vì vậy nó không thể không tin, bèn nơm nớp hỏi:

- Thế tụi mày đã “đàm phán” được những gì?

Quý ròm vỗ trán:

- Phức tạp lắm! Chỉ mới đạt kết quả sơ sơ thôi. Tụi tao còn phải đi gặp tụi nó thêm vài lần nữa.

Chợt nhận ra nói vậy nghe mất “uy” quá, Quý ròm liền phòng má:

- Nhưng tao đã cảnh cáo rồi. Nếu trong vòng mười ngày nữa, tụi nó không chịu rút khỏi nhà ông Sáu Cảnh và thôi các trò quấy phá, tao sẽ “ém bùa” cho tụi nó về châu Diêm Vương hết cả lũ!

Lần thứ hai, Quý ròm để lộ sơ hở. Và lần thứ hai Tắc Kè Bông giương mắt ếch:

- Đã là quỷ tức là đã ngoan củ tỏi từ bảy mươi đời rồi, còn đi châu Diêm Vương gì nữa?

- À, à, như vậy là mày chưa hiểu ý tao!

Quý ròm ấp úng đáp, bụng tự rửa thầm mình tội bởi. Đầu nó xoay tít như chong chóng:

- “Châu Diêm Vương” ở đây không có nghĩa là “chết”. Tụi quỷ một giò này do Diêm Vương quản thúc, nhưng lại lén trốn lên dương gian lộng hành phá phách, giống như mấy đứa học trò trốn học đi phá làng phá xóm vậy. Chính vì thế tao mới dọa sẽ bắt chúng giải về cho Diêm vương trị tội, giống như giải bọn học trò nghịch ngợm lên văn phòng Ban giám hiệu vậy mà!

Tiểu Long này giờ đứng cạnh không nói gì. Nay thấy Quý ròm càng lúc càng phia vung tán tào, bèn hoảng hốt giục:

- Thôi, đi ăn cơm đi! Thím tao gọi cả buổi rồi kìa!

Buổi chiều, thằng Lượm đánh bò về, nghe Tắc Kè Bông thuật chuyện Tiểu Long và Quý ròm đi đàm phán với bọn quỷ một giò trên nhà ông Sáu Cảnh, nó liền ba chân bốn cẳng đi kiếm hai ông anh, hấp tấp đến mức suýt chút nữa quên nhốt bò vô chuồng.

Hồi trưa, bị Tắc Kè Bông vắn vẹo đến toát mồ hôi hột, Quý ròm không muốn trở lại “đề tài kinh dị” này thêm một lần nào nữa. Do đó, Lượm vừa vọt miệng:

- Sao, anh kể chuyện đi gặp bọn quỷ một giò cho em nghe đi!

Quý ròm liền gạt phắt:

- Không có kể tới kể lui gì nữa sất! Nếu mày thích thì tối nay đi lên trên đó với tụi tao.

7. Chương 07

Chương 7

Cũng như tối hôm qua, bám theo mấy người đi đường, Tiểu Long, Quý ròm và Lượm đi xuyên qua chợ Ngã Ba một cách êm thấm.

Quý ròm dặn Lượm:

- Mày chỉ làm thỉnh đi theo thôi, mồm mép chớ có bép xép như tép nhảy đấy nhé!

Lượm gật đầu lia lịa. Được hai ông anh cho đi theo, Lượm sướng rơn, Quý ròm nói gì mà nó chẳng nghe! Tất nhiên Lượm cũng hơi sợ sệt. Đi “đàm phán” với quỷ một giò ai mà chả sợ! Nhưng nổi hân hoan và sự hiếu kỳ đã lấn át nỗi sợ âm ỉ trong lòng nó. Hơn nữa, Lượm vẫn còn nhớ như in câu thần chú “Án ma ni bát mê hồng” Quý ròm dạy. Có câu thần chú đó, nó yên tâm lắm lắm.

Lên tới đường quốc lộ, Tiểu Long ngó Quý ròm, đến lúc này nó vẫn chưa biết kế hoạch của “ngài pháp sư”:

- Bây giờ tụi mình rẽ hướng nào?

Quý ròm dòm quanh quất một hồi rồi nhún vai:

- Rẽ trái quách!

- Đến nhà ông Sáu Cảnh hả?

- Không! Tụi mình vào quán nước “ế” ngồi chơi.

Hôm nay, thằng nhãi chủ quán đã mất hẳn vẻ quạu quọ. Thấy bọn Quý ròm bước vào, nó tiến lại, niềm nở:

- Quý khách dung chi?

Suýt chút nữa Quý ròm đã té lăn ra đất. Mới cách đây hăm bốn tiếng đồng hồ, thằng này còn kêu “quý khách” là “tụi mày”, thậm chí còn giục “kêu gì thì kêu lẹ đi”, vậy mà đột nhiên nó biến thành người lịch sự tự bao giờ thế không biết!

Trong khi Quý ròm ôm ngực ngồi ho khan thì Tiểu Long mỉm cười:

- Cho ba ly sữa đậu nành!

Một lát, thằng nhãi bưng chiếc khay đựng ba ly sữa ra.

Quý ròm nheo mắt hỏi kháy:

- Hôm nay tụi mày không “tổng cổ” khách ra đường nữa hả?

- Làm gì có chuyện đó! - Thằng nhãi chủ quán cười hì hì.

Quý ròm lại khụt khịt mũi:

- Thế tối nay tụi mày không bắt khách suy nghĩ “nhanh nhanh lên” cho tụi mày đóng cửa quán à?

- Không! Chỉ hôm nào bận việc, tụi tao mới phải nghỉ sớm thôi!

Thấy mình cố ý cà khía nhưng thằng nhãi chủ quán cứ nhất mực tươi tỉnh và đối đáp đầu ra đó, Quý ròm hết ham gây sự. Nó ngồi co một chân lên ghế, vừa nhâm nhi từng ngụm sữa vừa dõi mắt ra đường.

Quý ròm ngồi như vậy lâu thật lâu. Thằng Lượm uống hết ly sữa của mình từ đời tám hoành, ngó sang thấy ly sữa của Quý ròm vẫn còn hơn phân nửa, bèn sốt ruột:

- Sao tụi mình không đi “đàm phán” mà lại ngồi đây?

- “Đàm phán” cái đầu mày! - Quý ròm quắc mắt - Trước khi đi, tao dặn mày những gì mày còn nhớ không?

Tất nhiên là Lượm “còn nhớ”. Vì vậy, Quý ròm nạt một tiếng, nó liền im thít.

Dường như cảm thấy mình có phần nóng nảy, Quý ròm dịu giọng giải thích:

- Tụi mình ngồi đây chờ bọn Xóm Đầu Cầu, hiểu chưa?

Đôi môi thằng Lượm lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Ủa, té ra tối nay các anh đi đánh nhau?

- Bậy! Tụi tao chỉ muốn theo dõi bọn chúng thôi!

Câu trả lời của Quý ròm vẫn không làm Lượm thỏa mãn tí ti ông cụ nào. Nó tính hỏi tiếp nhưng sức nhớ đến lời dặn dò của Quý ròm, vội ngậm miệng chặt lại.

Lượm ngậm miệng chừng mười phút đã thấy bọn nhóc Xóm Đầu Cầu từ phía cầu Sắt lững thững đi tới.

Lúc đối phương lướt ngang qua trước quán, Lượm trông rõ bọn chúng đi tay không và lần này chỉ lèo tèo ba, bốn đứa.

Tiểu Long nhìn Quý ròm:

- Đuổi theo chứ?

- Chờ bọn chúng đi xa thêm chút nữa.

Khoảng ba phút sau, Quý ròm kêu tính tiền và hối hả bước ra cửa. Tiểu Long và Lượm lật đật đi theo.

Vừa ra khỏi quán, ba đứa vội quét mắt dọc đường quốc lộ nhưng chẳng thấy một ai trên đường. Bọn Xóm Đầu Cầu mới cười nói lao xao đó đã biến đi đâu mất.

Lượm quên phắt “nội quy”, gãi đầu lẩm bẩm:

- Lạ thật! Bọn này biến lạ còn hơn cả khói!

Tiểu Long quay sang Quý ròm, “thông minh đột xuất”:

- Chắc chắn bọn nó biến vào nhà ông Sáu Cảnh!

- Đúng vậy! - Quý ròm hạ giọng - Tụi mình lại mé đường bên kia nắp đi!

Tiểu Long vừa áp bụng xuống cỏ đã nghe Quý ròm nghiêm nghị nhắc nhở:

- Nhớ cẩn thận đấy, Tiểu Long?

- Yên chí! Tao sẽ không gây ra tiếng động đâu!

- Tao không nói chuyện đó! - Quý ròm cố nén cười - Mày cẩn thận chỗ rón mày ấy! Coi chừng kiến cắn như bữa trước!

Tiểu Long gằm gừ trong cổ họng:

- Lúc này không phải lúc đùa đâu đấy!

Lượm rụt rè lên tiếng hỏi:

- Mình nắp ở đây chi vậy hở anh Quý?

- Để chờ bắt quả tang bọn Xóm Đầu Cầu.

- Bắt quả tang chuyện gì? - Lượm vẫn không hiểu.

- Chuyện bọn chúng liệng đá lên nóc nhà thiên hạ rầm rầm đó.

- Ủa! - Lượm sững sốt - Chuyện đó không phải do bọn... bọn... một giò làm hả?

Quý ròm cười khê:

- Làm quái gì có bọn quỷ một giò! Tụi tao điều tra rồi. Mọi chuyện đều do bọn nhóc Xóm Đầu Cầu gây ra tất!

Lượm vẫn còn chưa hết kinh ngạc:

- Nhưng còn cái bóng trắng đi lơ lửng...

Tiểu Long chen ngang:

- Đó chỉ là hình người bằng giấy do bọn Xóm Đầu Cầu chế ra thôi!

Tiết lộ của hai ông anh làm Lượm bối rối quá chừng. Nó cựa quậy trên cỏ:

- Thế còn chuyện “bọn họ” hú, rồi múa, rồi rút cái chân trong túi ra hươu qua hươu lại...

Quý ròm cười hích hích:

- Đó là tụi tao phịa ra để trêu mày với thằng Tắc Kè Bông thôi! Cả chuyện đi “đàm phán” cũng vậy, toàn phịa tuốt!

Mãi ba hoa, Quý ròm quên phắt thằng oắt Lượm này giờ đang hỏi luôn mồm, chẳng coi lời dặn dò của nó ra cái củ cà rốt nào cả.

Lượm để gì bỏ qua một cơ hội bằng vàng như vậy. Sau khi nổi sùng sờ lắng xuống, nó lại liếm môi “chất vấn” tiếp:

- Thế anh chắc chắn mọi chuyện là do bọn Xóm Đầu Cầu gây ra hay sao?

Thấy thằng oắt hỏi tới hỏi lui tỏ ý nghi ngờ, Quý ròm bực mình xẵng giọng:

- Muốn biết thì mày cứ nằm im đó, lát nữa sẽ biết! Hối, hối hoài!

Tiểu Long đung khẽ vào người Lượm, giải thích thêm:

- Lát nữa thế nào bọn chúng cũng giở trò liệng đá!

Tiểu Long làm Quý ròm dậm ngựa miệng. Nó chỉ hừ mũi bổ sung tiếp:

- Sau đó, bọn chúng kéo cái hình người bằng giấy đi tới đi lui...

Tới đây thì Lượm không hỏi nữa. Tiểu Long và Quý ròm đã trình bày quá sức rõ ràng. Và chính mắt nó cũng đã trông thấy bọn nhóc Xóm Đầu Cầu biến mất chỗ quãng đường trước nhà ông Sáu Cảnh. Như vậy lũ quỷ một giờ mà thiên hạ vẫn đồn đãi đích thị là bọn này giả dạng.

Nhưng lạ quá, Lượm chờ hoài, chờ hoài mà sao chẳng thấy ai liệng đá cả. Cả bóng trắng lơ lửng cũng không thấy hiện ra.

Mấy lần Lượm tính mở miệng hỏi nhưng sợ Quý ròm nạt, nó đành dằn lòng nằm im.

Ở bên cạnh, Tiểu Long cũng thắc mắc không kém. Mãi một lúc, không nhin được, “Song phi cước” nóng ruột lên tiếng:

- Sao tụi nó chẳng động tĩnh gì thế nhỉ?

Tiểu Long hỏi trống. Nhưng Quý ròm biết thừa thằng mập đang chờ ý kiến của nó. Khổ nỗi, ngay cả Quý ròm cũng chẳng hiểu tại sao bọn Xóm Đầu Cầu lại im ru bà rù như thế. Vì vậy, giọng nó xuôi xị:

- Ủ, khó hiểu ghê!

Quý ròm xuôi xị làm Tiểu Long xuôi xị theo:

- Hay tụi mình về quách?

- Mày lúc nào cũng đòi về! - Quý ròm cau mặt - Cố đợi thêm một lát xem sao!

Ba đứa đợi thêm một lát thì nghe có tiếng lao xao. Bọn nhóc Xóm Đầu Cầu không biết chui ra từ ngõ ngách nào, đang ồn ào kéo nhau đi ngược về hướng cũ.

Lúc đối phương đi ngang qua trước mặt, bọn Quý ròm nấp bên vệ đường căng mắt dòm và vênh tai nghe ngóng. Nhưng bọn nhóc Xóm Đầu Cầu kháo nhau toàn chuyện trên trời dưới đất, chẳng một câu nào cho biết bọn nó có liên quan gì đến lũ quỷ một giờ hay không.

Tiểu Long bắt đầu hoài nghi:

- Hay mọi chuyện không phải do bọn này hớ Quý ròm?

- Tao không rõ.

Tiểu Long lại nói:

- Chắc gì vừa rồi tụi nó vào nhà ông Sáu Cảnh, có thể chúng ngoặt vào con ngõ bên cạnh?

Quý ròm vẫn cụt lủn:

- Tao không biết.

- Anh còn không biết, thế sao khi nãy anh bảo em cứ nằm im đó lát nữa sẽ biết? - Lượm giận dỗi vọt miệng.

Cú “hồi mã thương” bất ngờ của thằng oắt khiếm Quý ròm ú ớ. Nó lấp liếm bằng cách đưa tay bẹo tai Lượm:

- Trước khi đi tao đã dặn mày làm thính, sao mày cứ xoén xoét cái miệng thế hả nhóc?

Ra oai xong, Quý ròm chỏi tay lồm cồm bò dậy:

- Bây giờ mày muốn biết thì đi theo tao!

- Đi đâu?

- Theo dõi bọn Xóm Đầu Cầu. Biết đâu chúng theo ngõ trên vòng trở lại.

Ba đưa men theo bóng tối dọ dẫm sau lưng bọn Xóm Đầu Cầu ra tới tận ngã ba. Khỏi ngã ba một quãng, có một lối mòn rẽ vào các vườn điều nằm phía trên đường quốc lộ. Bọn nhóc hái điều thuê quẹo trái, theo con lộ nhỏ đi miết, không hay biết có ba “cái đuối” đang bí mật bám lảng nhăng sau lưng.

Đi thêm một đôi, Quý ròm bỗng dừng lại và đưa tay lên miệng suyt khẽ.

Tiểu Long hạ giọng:

- Gì thế?

Lượm cũng thì thào:

- Anh phát hiện ra điều gì rồi hả?

- Ừ.

- Điều gì vậy?

Quý ròm thở đánh thượt:

- Tao phát hiện ra bọn nhóc này đang đi về chỗ ngủ. Chúng không quay lại nhà ông Sáu Cảnh nữa đâu.

Lượm thất vọng “xì” một tiếng:

- Vậy mà cũng nói!

Tiểu Long khịt mũi:

- Giờ tính sao?

- Còn tính gì nữa! - Quý ròm nhún vai - Tụi mình cũng về ngủ đi thôi! Tối mai theo dõi tiếp!

Lần này, đợi bọn Quý ròm ở nhà không chỉ có Tắc Kè Bông. Ngồi cạnh nó trước hiên lúc này còn có cả mẹ nó.

Bọn Quý ròm vừa bước vô tới sân, thím Năm Sang đã đứng bật dậy, chạy ra:

- Các cháu vừa lên nhà ông Sáu Cảnh về phải không?

- Dạ.

Quý ròm lí nhí đáp và quắc mắt nhìn thẳng Tắc Kè Bông đang đứng thập thò sau lưng thím.

Thím Năm Sang hỏi Quý ròm:

- Thế cháu đã gặp ông Sáu Cảnh chưa?

- Dạ chưa! - Quý ròm liếm môi, ấp úng - Cháu định... “thăm dò hiện trường” trước xem sao đã, thím!

- Thím nghe thẳng Bông nói tối nay các cháu đi “đàm phán” gì gì đó phải không?

Một lần nữa, Quý ròm lâm vào cảnh dở cười dở khóc. Nó lại đánh mắt sang Tắc Kè Bông, bụng giận thẳng nhãi lẻo mép này không để đâu cho hết. Chuyện “đàm phán đàm phán” là nó phịa với Tắc Kè Bông và thằng Lượm chơi cho vui, không ngờ thằng này thuật lại hết với thím Năm Sang. Thím lại tưởng thật mới khổ cho nó chứ! Trước đây, sau vụ “trừ tà ma” ở Xóm Dưới, được thiên hạ ngưỡng mộ phong cho chức “pháp sư”, Quý ròm đã muốn khóc thét. Nhưng vì danh dự của chị Cam, nó không thể tiết lộ sự thật bên trong ngôi nhà ma trên đồi Cất Cỏ. Nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trái bồ hòn cũ còn nghẹn ngang họng chưa biết làm sao phun ra, nay thằng Tắc Kè Bông bắt nó ngậm thêm một trái nữa, bảo nó không mặt ử mày ề sao được! Đã thế lần trước nó chỉ “trừ tà ma” chung chung, ai hiểu sao cũng được, lần này “công việc” của nó quá xá cụ thể: ngồi uống trà với bọn quỷ một giờ và đàm phán, thật khó xử ghê!

Quý ròm cào tay lên đầu, gãi muốn rụng cả tóc. Nó đáp mà miệng mồm méo xệch:

- Dạ, cháu cũng đã “nói chuyện phải quấy” với “bọn họ” một hai lần rồi ạ! Chắc ít hôm nữa là “họ” thôi phá phách, thím đừng lo!

Mặt mày thím Năm Sang rạng ra. Thím thở phào:

- Ủ, cháu ráng giúp người ta đến nơi đến chốn nghe cháu!

Nãy giờ, thằng Lượm đứng nghe, mặt mày ngơ ngác đến tột.

Thím Năm Sang và thằng Tắc Kè Bông vừa bước vào nhà, nó liền quay sang Quý ròm:

- Sao khi nãy anh không nói sự thật về bọn quỷ một giò cho dì em biết?

- Nói thật sao được mà nói thật! - Quý ròm thở dài - Mình chỉ mới phỏng đoán thôi chứ đã bắt được tay day được trán bọn Xóm Đầu Cầu đâu!

8. Chương 08

Chương 8

Kể từ bữa đó, tối nào Quý ròm, Tiểu Long và Lượm cũng lân la lên Xóm Đầu Cầu bí mật rình mò quanh ngôi nhà gạch bỏ hoang của ông Sáu Cảnh.

Tắc Kè Bông thấy ba đứa này ngày nào cũng lảng vảng quanh khu vực nguy hiểm mà chẳng hề hấn gì, lại hào hứng xin theo. Nhưng Quý ròm dứt khoát không cho:

- Có mày theo là hỏng bét! Bọn Xóm Đầu Cầu biết mặt mày, rủ chúng xúm vào gây hấn, tụi tao lấy thì giờ đâu mà trừ tà cho ông Sáu Cảnh!

Nhưng làm như tụi quỷ một giò biết có “pháp sư” Quý ròm rình rập hay sao mà suốt ba bốn đêm liên tiếp, bọn trẻ nằm bẹp bên vệ đường muốn ề cả người, vẫn chẳng thấy tụi nó hiện ra phá phách.

Bọn nhóc Xóm Đầu Cầu tối tối vẫn rảo quanh khu vực này, vẫn thỉnh thoảng biến mất chỗ nhà ông Sáu Cảnh nhưng khung cảnh vẫn yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Tiểu Long ào ào vào tai Quý ròm:

- Hay bọn chúng biết mình đang theo dõi?

- Không có đâu! - Quý ròm thì thầm đáp.

Tiểu Long vẫn chưa thôi ngờ vực:

- Vậy sao bọn chúng im ru thế?

- Đừng sốt ruột! - Quý ròm trấn an bạn - Thế nào cũng có ngày bọn chúng ra tay hành động.

Tiểu Long chợt nhớ tới dặn dò của Dế Lửa. Sáng nay, thằng Lượm gặp Dế Lửa ở bãi thả dưới chân đồi Cát Cỏ. Lượm khoe với Dế Lửa là hai ông anh nó vừa về làng nghỉ hè. Thủ Lĩnh Xóm Dưới mừng rơn, bảo Lượm nhắn Tiểu Long và Quý ròm xuống chơi. Thằng oắt liền làm mặt quan trọng, bảo hai ông anh nó đang cùng nó bận khám phá lai lịch bọn quỷ một giò nơi nhà ông Sáu Cảnh nên chưa thể đi chơi được.

Nghe tới quỷ một giò, thủ lĩnh Xóm Dưới xanh mặt:

- Thế tụi mày đã khám phá được điều gì chưa?

- Rồi! - Lượm đập tay lên ngực - Đó thực ra chẳng phải là ma quỷ gì sất! Chỉ là bọn nhóc Xóm Đầu Cầu giả dạng thôi.

Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Dế Lửa, Lượm hào hứng thuật lại chuyện nó cùng Tiểu Long và Quý ròm tối tối vẫn rình rập quanh nhà ông Sáu Cảnh ra sao, đêm đêm vẫn lẳng lặng bám theo bọn nhóc Xóm Đầu Cầu về tận ngõ trên như thế nào...

Nghe xong, Thủ Lĩnh Xóm Dưới chép miệng:

- Thì ra vậy!

Nó tư lự một hồi lâu, lại tiếp:

- Nhưng mà nhớ bảo Tiểu Long và Quý ròm cẩn thận đấy! Bọn kia không dễ chơi đâu!

Lượm vênh váo:

- Anh tao có cái đầu bằng sắt mà sợ gì!

Thủ Lĩnh Xóm Dưới vẫn lo lắng:

- Theo chỗ tao biết, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu chưa bung hết lực lượng ra đâu. Nghe nói bọn nó còn có hai tên “đầu lĩnh” lợi hại lắm. Hai tên này không bao giờ xuất hiện, chỉ ngồi trong bóng tối chỉ huy, hệt như Tống Giang và Tiều Cái trong truyện Thủy Hử vậy. Ngay cả tao và thằng Tắc Kè Bông cũng chưa bao giờ gặp qua...

Đó là những gì thằng Lượm thuật lại hồi chiều. Bây giờ chợt nhớ tới sự tiết lộ của Dế Lửa, Tiểu Long đâm chột dạ. Nó lại khều Quý ròm:

- Mà đừng quên bọn này còn hai tên thủ lĩnh cực kỳ lợi hại...

Quý ròm chưa kịp đáp, đã nghe đánh “rầm” một tiếng, nóc nhà ông Sáu Cảnh muốn rung rinh.

Quý ròm ngóc đầu lên khỏi mặt đường, nói qua hơi thở:

- Quan sát kỹ vào! Bọn chúng bắt đầu rồi đấy!

Đáp lời Quý ròm là bốn năm tiếng “rầm, rầm” vang lên liên tiếp. Lần này, đá rơi tứ tung khắp các mái nhà trong khu vực.

Tiểu Long lầu bầu:

- Vẫn chẳng phát hiện được đá ném tới từ hướng nào!

- Đừng lo! - Giọng Quý ròm điềm tĩnh - Nhớ nhìn kỹ chỗ gốc sứt!

Theo lệnh “pháp sư”, Tiểu Long hấp tấp lia mắt về phía bờ rào.

Nó dán mắt vào chỗ gốc sứt có sợi dây phơi chừng năm phút đã thấy bóng người hòm nọ xuất hiện.

Và cũng như hòm nọ, bóng người trắng toát từ trên xuống dưới, chỉ có một giò, đứng lơ lửng trên không.

Tuy đã được hai ông anh giải thích đây chỉ là hình người cắt bằng giấy, Lượm vẫn nghe tim mình đập thình thịch. Khi cái bóng trắng lướt đi trên không trung thì hai hàm răng nó đánh vào nhau lộp cộp. Và nó liên tục niệm thần chú:

- Án ma ni...i... bát...át... mê hồng...

Nghe thằng oắt lầm rầm, Quý ròm cười khẩy:

- Làm gì mà tụng đến sái quai hàm thế! Đây là trò nghịch phá của bọn Xóm Đầu Cầu chứ có phải ma quỷ thật đâu!

Lượm lều phều, lưỡi nó riu lại:

- Xóm Đầu Cầu đâu mà Xóm Đầu Cầu! Khi nãy bọn nó kéo hết về hướng ngã ba rồi, anh không thấy sao?

Câu nói của Lượm làm Quý ròm giật thót. Bỏ xù rồi, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu vừa rồi đi ngang mặt mình, lũ lượt kéo nhau về phía cầu Sắt mà mình quên băng mắt! Nhưng nếu không phải bọn này thì ai giả trò

nhỉ? Chẳng lẽ là bọn quỷ một giò thật? Quý ròm bắn khoăn nghĩ ngợi, bụng mỗi lúc một nơm nớp. Tật nhất gan cổ hữu bỗng chốc ủa về như thác lũ.

- Nếu không phải bọn nhóc Xóm Đầu Cầu thì ai ném đá hở mày? - Tiếng Tiểu Long thành linh vang lên giúp “ngài pháp sư” choàng tỉnh.

“Ngài” ngược nhìn lên và phát hiện cái bóng một giò đã biến mất tự bao giờ:

- Tao cũng chả biết.

Thằng Lượm lo lắng:

- Dích thị là “bọn họ” thật rồi!

- “Bọn họ” sao được mà “bọn họ”! - Tiểu Long hừ mũi - Tụi tao nhìn thấy sợi dây phơi căng ngang gốc sừ rõ ràng!

Tiểu Long dẫn ra sợi dây phơi nhằm trấn an Lượm. Nó không ngờ câu nói của nó kịp thời trấn tĩnh cả “ngài pháp sư” đang rúm người bên cạnh.

Quý ròm như người vừa thức giấc. Chậc, mình lằm cẩm ghê! Tự nhiên quên phắt mất sợi dây quan trọng kia. Cái bóng trắng đi ra đi vô theo sợi dây phơi, dứt khoát là do ai đó hí lộng. Chả có ma quỷ nào ở đây cả!

Nhưng Quý ròm “thức giấc” quá trễ. Bọn người giả dạng ma quỷ kia đã chuồn từ đời tám hoành. Vì vậy, khi Tiểu Long hỏi:

- Giờ sao?

Quý ròm gọn lỏn:

- Về.

Tiểu Long nhăn nhó:

- Về gì về hoài vậy? Lần trước cũng về lần này cũng về!

Quý ròm quét mắt dọc vệ đường, thản nhiên:

- Nhưng tới lần thứ ba, tụi mình sẽ không về nữa. Tụi mình sẽ trối gô thủ phạm lại!

Lượm lằm lét nhìn về phía nhà ông Sáu Cảnh, nín thở hỏi:

- Anh trối được “bọn họ” ư?

Quý ròm nhún vai:

- Không phải trối “bọn họ” mà trối “bọn kia”!

Lượm gương mắt éch:

- “Bọn kia” là bọn nào?

- “Bọn kia” là bọn giả dạng “bọn họ” đó!

Trong khi Lượm thuôn mặt ngơ ngác thì Tiểu Long nhìn Quý ròm, dè dặt hỏi:

- Mày nói chắc không?

- Chắc như cua gạch! - Quý ròm chém tay vào không khí - Nhưng với điều kiện hôm đó mày phải trở tài... song phi cước giúp tao!

9. Chương 09

Chương 9

Đêm hôm sau, Quý Ròm không buồn rình rập trước nhà ông Sáu Cảnh nữa. Đi gần tới quán nước quen thuộc, nó phẩy tay ra hiệu cho Tiểu Long và Lượm nhảy xuống vệ đường bên trái:

- Tụi mày kiếm chỗ nấp đi!

Hiệu lệnh bất thường của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Đã tới nhà ông Sáu Cảnh đâu!

- Tối nay mình không theo dõi nhà ông Sáu Cảnh.

Lượm nghệt mặt:

- Nhưng “bọn họ” xuất hiện ở nhà ông Sáu Cảnh kia mà!

- Tụi mày cứ nghe lời tao đi! - Quý ròm bí mật - Từ nay trở đi mình chỉ canh chừng quán nước này thôi!

Thấy “ngài pháp sư” không chịu nói, Tiểu Long không hỏi nữa. Nó lò dò đi xuống ven lộ, cùng Lượm loay hoay tìm chỗ nấp.

Nhưng Tiểu Long không thể làm thỉnh lâu. Bọn quỷ một giờ xuất hiện phá phách chỗ nhà ông Sáu Cảnh, nhưng Quý ròm lại bắt cả bọn phải chầu chực trước quán nước của hai anh em thằng nhãi hôm nọ khiến nó chả hiểu mô tê gì cả, bụng cứ ầm a ầm ực.

Vì vậy, nằm im một lát, nó lại ngọ nguậy đầu và buột miệng:

- Mình nấp ở đây chi vậy hở mày?

Lượm này giờ cũng thắc mắc ghê lắm nhưng không dám hỏi. Giờ nghe Tiểu Long nên thắc mắc, nó hí hửng hùa theo:

- Ủ, em cũng chẳng hiểu tại sao lại “phục kích” ở đây!

Biết không giải thích với hai ông tướng này không xong, Quý ròm tặc lưỡi:

- Tối hôm qua tụi mày có thấy gì lạ không?

- Lạ quá đi chứ! - Lượm hăm hở - Tự nhiên đá ở đâu rơi xuống ào ào, rồi con quỷ trắng toát...

- Tao không hỏi chuyện đó! - Quý ròm cắt ngang.

Quý ròm làm Lượm cụt hứng quá xá. Nó nuốt nước bọt:

- Chứ anh hỏi chuyện gì?

- Tao hỏi là hỏi chuyện khác kìa! Tối hôm qua tụi mày có thấy điểm gì đặc biệt chỗ quán nước này không?

- Điểm đặc biệt hả? - Lượm ngơ ngác - Em có thấy gì đặc biệt đâu!

Quý ròm quay sang Tiểu Long:

- Còn mày thì sao hở mập? Mày có thấy điều gì lạ không?

Tiểu Long hít vào một hơi và bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Tao hở? Tao cũng... cũng chẳng thấy gì lạ cả. Cái quán nước này tao thấy cũng giống như mọi hôm.

Đang lúng túng thú nhận sự quan sát kém cỏi của mình, Tiểu Long bỗng bật reo khê:

- A, đúng rồi! Tối hôm qua quán nước này nghỉ sớm. Lúc tụi mình đi ngang qua thì nó đã đóng cửa tắt đèn rồi.

- Đúng thế! - Quý ròm gật gù, giọng hài lòng - Và đó chính là điểm rất khả nghi!

- Em chả hiểu gì cả! - Lượm gân cổ - Quán nước đóng cửa thì dính dáng gì đến chuyện ở nhà ông Sáu Cảnh hở anh?

Quý ròm chưa kịp đáp, Tiểu Long đã vỗ vai Lượm hùng hồn giải thích, bữa nay không hiểu sao nó thông minh quá cỡ:

- Lần trước lúc tụi tao chứng kiến cảnh ma quỷ phá phách, quán nước này cũng đóng cửa. Hôm qua cũng lặp lại y như thế. Như vậy chắc chắn giữa hai sự việc có liên quan mật thiết chứ không sai!

- Đúng vậy đó Lượm! - Quý ròm trầm giọng - Tại lần trước mày không đi theo tụi tao nên mày không biết đó thôi!

Lượm không phải là đứa dần dộn. Nghe thoáng qua, nó biết ngay hai ông anh mình đang nghĩ gì. Nó liền gục gặc đầu:

- Thế những kẻ tác oai tác quái xưa nay ở nhà ông Sáu Cảnh không phải là quỷ một giò cũng không phải bọn Xóm Đầu Cầu, mà chính là những người trong quán nước này?

Quý ròm khịt mũi:

- Ủ, mọi chuyện đều do hai thằng chủ quán oắt con này gây ra cả!

Tiểu Long chép miệng:

- Nhưng bọn chúng làm thế để làm gì?

- Quá dễ hiểu! - Quý ròm tỏ ra thông thái, và để cho ra vẻ thông thái hơn nữa nó đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi nhưng sức nhớ mình không phải là nhỏ Hạnh, nghĩa là không có cặp kính nào, nó liền tên tò bỏ tay xuống, hắng giọng tiếp - Khu vực Xóm Đầu Cầu sắp trở thành huyện lỵ, nhà cửa ùn ùn lên giá, người người đua nhau mua nhà, người người đua nhau bán nhà, đúng không?

Tiểu Long và Lượm gật đầu:

- Đúng!

- Có mua có bán tất phải có cạnh tranh, đúng không?

Tiểu Long và Lượm lại đồng thanh:

- Đúng!

- Ông Sáu Cảnh rao bán nhà, quán nước này cũng rao bán nhà, đúng không?

Tới đây thì Tiểu Long và Lượm đã sốt ruột lắm rồi. Hai đứa không kêu “đúng” nữa mà nhất tề buột miệng:

- Rồi sao?

- Sao tụi mày ngốc thế! - Quý ròm nheo mắt - Chủ quán nước muốn bán được nhà dĩ nhiên phải tìm cách làm cho ông Sáu Cảnh không bán được nhà chứ sao!

Tiểu Long “à” một tiếng. Mắt nó lóe lên:

- Tao hiểu rồi! Vì vậy họ cố tình gây ra những chuyện quái dị để phao tin nhà ông Sáu Cảnh có ma...

Lượm hào hứng tiếp lời:

- Để ai muốn mua nhà thì mua nhà của họ!

Quý ròm nhún vai:

- Đây là trò cạnh tranh bất chính! Và vì bất chính nên nhà họ cũng chẳng bán được luôn!

Lượm chớp mắt:

- Ủ, lạ thật! Quán nước này em thấy treo bảng bán nhà khá lâu rồi sao chẳng ai hỏi mua nhỉ?

Quý ròm cười khì:

- Đơn giản thôi! Chẳng qua là do quán nước của họ ở không xa nhà ông Sáu Cảnh là bao, thậm chí lúc ném đá, hai thằng nhãi kia còn ném cả lên mái nhà của mình nhằm che mắt thiên hạ. Nhưng khi làm như vậy, họ quên rằng nếu người ta đã không dám hỏi mua nhà ông Sáu Cảnh thì dĩ nhiên cũng chẳng đủ can đảm mua một căn nhà chỉ cách nhà ông Sáu Cảnh có mấy căn...

Phân tích của Quý ròm khiến Lượm khoái chí. Nó bắt chước “vua truyền Tàu” Đế Lửa, hí hửng “xổ nho”:

- Đòn này binh pháp cổ gọi là “gậy ông đập lưng ông”!

- Cái gì? - Quý ròm giật bắn - Mày vừa nói gì nói lại tao nghe xem!

Thái độ của Quý ròm làm Lượm chột dạ. Nó ngập ngừng:

- Em nói đòn này người xưa gọi là đòn “gậy ông đập... lưng ông”.

Nếu không phải đang rình rập bên vệ đường, Quý ròm đã cười phá lên rồi. Nó ôm bụng, nhăn nhó:

- Mày định làm tao chết sặc vì cười hở Lượm?

Rồi trước cặp mắt trở ra vì hoang mang của thằng oắt, Quý ròm nói qua kẽ răng:

- Người ta nói là “gậy ông đập lưng ông”, hiểu chưa hả ngốc? Có nghĩa là gậy của mình lại đánh trúng vào lưng của mình! Còn “gậy ông đập... lưng ông? Thì chỉ có thể hiểu là gậy của ”ông nội” nện lên lưng “cháu gái” thôi!

Mặt Lượm bắt giắc nóng ran. May cho nó, nếu không đang ẩn mình trong bóng tối, hẳn Tiểu Long và Quý ròm đã thấy mặt nó đang đỏ rần rần tới mang tai. Càng may cho nó hơn nữa, đúng lúc đó bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đang từ hướng ngã ba rần rần kéo nhau về phía nhà ông Sáu Cảnh.

Quý ròm đang định trêu thêm thằng Lượm một câu, chợt rụt cổ, lăm bắm:

- Bọn này đi đâu thế nhỉ?

- Ủ, lạ ghê! - Tiểu Long nói khê - Chẳng hiểu bọn chúng cứ tới tới lại kéo nhau vào chỗ nhà ông Sáu Cảnh làm gì!

Cũng như những hôm trước, tới chỗ nhà ông Sáu Cảnh, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu lại đột ngột biến mất.

Dọc bờ rào nhà ông Sáu Cảnh có một con ngõ nhỏ, do đó bọn Quý ròm không tài nào đoán ra đối phương biến vào nhà ông Sáu Cảnh hay rẽ vào con ngõ.

Nghĩ ngợi một lát, Quý ròm tặc lưỡi:

- Chắc bọn chúng quẹo vào ngõ.

- Sao mày biết? - Tiểu Long khịt mũi.

Quý ròm thở đánh thượt:

- Trước đây, vì đình ninh bọn Xóm Đầu Cầu là thủ phạm giả ma giả quỷ nên tao mới nghi bọn chúng lên vào nhà ông Sáu Cảnh để giở trò. Còn bây giờ tao thấy bọn chúng chẳng có lý do gì để chui vào căn nhà hoang vắng, tối tăm đó nữa.

Ba đứa nằm ngóc cổ thêm một hồi đã thấy bọn nhóc Xóm Đầu Cầu lục tục kéo ra.

Khi đối phương lướt ngang trước mặt, Quý ròm, Tiểu Long và Lượm đứa nào đứa nấy cố mở căng mắt dò xét nhưng vẫn không khám phá được điều gì khả nghi.

Quán nước bên kia đường khách khứa vẫn lác đác. Và vẫn một thằng nhãi ngồi trong quây đập đá, khui chai, một thằng nhãi chạy tới chạy lui bưng nước. Bà mẹ ở nhà sau đi ra đi vô, cứ thấp thoáng một lát lại biến mất sau cánh cửa thông. Hai thằng nhãi không hề biết nhất cử nhất động của mình đều lọt vào tầm ngắm của bọn Quý ròm đang nằm phục bên kia đường.

Nằm thêm một lát, Quý ròm nhồm dậy:

- Về thôi!

Lượm chớp mắt:

- Nhỡ lát nữa bọn chúng ném đá thì sao?

Quý ròm tắc lưỡi:

- Không có đâu! Nếu giờ này bọn chúng vẫn chưa đóng cửa, có nghĩa tối nay sẽ không có gì xảy ra!

Tắc Kè Bông đợi bọn Quý ròm ngay trước ngõ. Đạo này nó thường một mình thức chờ bọn Quý ròm đi “đàm phán” trở về. Thím Năm Sang sau lần hỏi thăm “ngài pháp sư” đã thôi quấy rầy “ngài” nữa. Có vẻ thím rất tin tưởng vào tài nghệ của “ngài” và không muốn làm “ngài” phân tâm.

Tắc Kè Bông không thể. Thoạt đầu nó không muốn đi theo Tiểu Long và Quý ròm lên Xóm Đầu Cầu chỉ vì sợ bọn quỷ một giờ nơi nhà ông Sáu Cảnh. Nhưng kể từ hôm thằng Lượm tối nào cũng tò tò theo gót hai ông anh đi “đàm phán” với “bọn họ” mà chẳng xảy ra chuyện gì, nó đâm ra háo hức quá thể.

Nhưng Quý ròm lại không muốn cho nó đi theo. Nó vừa mở miệng, Quý ròm đã gạt phắt. Tắc Kè Bông ức lắm. Nó định làm mặt giận, định chả thềm hỏi han gì đến cuộc điều tra của bọn Quý ròm. Nhưng óc tò mò không cho phép nó “lạnh lùng” quá một ngày. Qua ngày thứ hai là Tắc Kè Bông lại nôn nao lần ra trước nhà đợi bọn Quý ròm về để “săn tin”.

Mọi hôm, nó ngồi bó gối trước hiên. Hôm nay bọn Quý ròm đi lâu quá, nó nóng lòng chạy tuốt ra ngõ ôm cây cau đứng đợi.

- “Đàm phán” tới đâu rồi hở tụi mày? - Vừa thoáng thấy ba chiếc bóng quen thuộc hiện ra títt đằng xa, Tắc Kè Bông đã hấp tấp hỏi ngay.

- Sắp xong rồi! - Quý ròm cố làm mặt nghiêm.

- Sắp xong rồi là sao?

- Là bọn quỷ một giờ đồng ý rút lui khỏi nhà ông Sáu Cảnh chứ là sao?

Tắc Kè Bông chưa thỏa mãn:

- Thế chừng nào “bọn họ” mới rút lui?

- Khoảng một tuần lễ nữa.

Tắc Kè Bông lại hỏi:

- Thế ngày mai tụi mày có đi gặp “bọn họ” nữa không?

- Đi chứ!

Tắc Kè Bông nhìn chăm chăm vào mặt Quý ròm:

- Đã “đàm phán” xong rồi, còn đi làm chi?

- Sao lại không đi! - Quý ròm hừ mũi - Tụi tao chỉ mới “đàm phán” xong về thời hạn “rút quân” thôi, còn khối chuyện phải làm nữa cơ!

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Như chuyện gì?

- Chuyện gì hả? - Quý ròm ngược lên trời - Chẳng hạn tụi tao bắt tụi nó từ nay đến đó không được chơi trò ném đá, không được đi lơ lơ lửng lửng...

Lượm không phải là đứa ưa ba hoa. Nhưng mấy ngày nay đi theo Quý ròm, nó cũng nhiễm chút chút. Nghe Quý ròm “trộ” Tắc Kè Bông, nó khoái chí “đế” thêm:

- Tụi tao còn bắt tụi nó không được rút chiếc cẳng trong túi ra hươ qua hươ lại nữa.

- Ủ, đúng rồi đó! - Quý ròm toét miệng cười - Tụi tao cấm bọn nó hù dọa người lương thiện...

Tắc Kè Bông nghệt mặt nghe, bụng nửa tin nửa ngờ. Nhưng nó chưa kịp thắc mắc, Quý ròm đã vỗ vai nó:

- Mày muốn đi theo tụi tao lắm hả?

Tắc Kè Bông nuốt nước bọt:

- Ừ.

Quý ròm gật gù:

- Kể từ tối mai, mày sẽ được đi theo.

Mặt Tắc Kè Bông sáng rỡ:

- Mày nói thật không?

- Thật. Nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Mày không được đi chung với ba đứa tao. Mày phải đi đường khác!

- Tao hiểu rồi! - Tắc Kè Bông chớp mắt - Mày sợ bọn nhóc Xóm Đầu Cầu nhìn thấy tao chứ gì?

- Đúng vậy. Mày chỉ đi chung với tụi tao tới đuôi chợ Ngã Ba thôi, sau đó mày tách ra băng theo lối ruộng. Tụi tao sẽ chờ mày chỗ quán nước kế nhà ông Sáu Cảnh.

Tắc Kè Bông gật đầu vẻ hiểu biết:

- Sau đó cả bọn kéo nhau tới nhà ông Sáu Cảnh...

- Bậy! - Quý ròm cắt ngang - Tụi mình sẽ phục kích ngay trước quán nước.

Mặt Tắc Kè Bông trở lên:

- Sao lại phục kích trước quán nước?

Quý ròm phẩy tay:

- Tối lúc đó mày sẽ biết! Trước khi “lâm trận” không nên hỏi nhiều!

Tối đó, lúc chui vô mừng, Tiểu Long khều Quý ròm:

- Mày rủ thằng Tắc Kè Bông theo chi vậy?

- Có nó bên cạnh, tao yên tâm hơn! - Quý ròm thở dài - Hai thằng nhãi trong quán lớn con quá, tao e một mình mày không đối phó nổi.

- Sao lại một mình? Chứ còn mày với thằng Lượm nữa chi! Thế võ Oshin của mày lợi hại lắm mà!

Tiểu Long vừa nói vừa cười hí hí. Nhưng nó chỉ cười hí hí được có một lúc, sau đó nó chuyển qua la oai oái. Khi trêu Quý ròm, Tiểu Long quên rằng nó đang ở trong mừng. Ở trong mừng thì đâu có nhảy nhót tránh né những cái nhéo của thằng ròm được.

10. Chương 10

Chương 10

Tiểu Long, Quý ròm, Tắc Kè Bông và thằng Lượm nằm túm tụm bên vệ đường. Tụi nó rình rập như thế đã suốt một tuần rồi. Tối nào cũng vậy, bốn đứa nấp cả buổi trước quán nước, chong mắt quan sát một cách vô ích rồi lủi thủi kéo nhau ra về...

Trong bọn, chỉ có Tắc Kè Bông không biết cả bọn cất công rình rập gian khổ như thế để làm gì.

Tối tối ngày thứ bảy thì nó đâm quạu:

- Tao chả hiểu tại sao tối nào cả bọn cũng dẫn xác lên nằm mọp ở đây rồi sau đó lại lếch thếch dẫn xác về!

Tiểu Long an ủi Tắc Kè Bông:

- Mày phải kiên nhẫn một chút! Mình cứ nằm phục ở đây, sớm muộn gì cũng bắt quả tang được bọn chúng!

Tắc Kè Bông nhăn nhó:

- Nhưng “bọn họ” quậy phá bên nhà ông Sáu Cảnh kia mà!

Quý ròm nhếch mép:

- Nhưng bọn chúng xuất phát từ đây.

- Tao chẳng hiểu gì cả! - Tắc Kè Bông vò đầu.

Tiểu Long đặt tay lên vai ông em, đến giờ này nó không buồn giấu giếm nữa:

- Thực ra những trò quậy phá đó không phải do bọn quỷ một giò gây ra như người ta đồn đại đâu! Tụi tao điều tra mấy ngày nay, phát hiện mọi chuyện đều do hai thằng nhãi trong quán nước trước mặt kia dựng lên thôi!

- Do hai thằng nhãi kia? - Tắc Kè Bông chưng hửng.

- Đúng vậy.

Xác nhận của Tiểu Long khiến Tắc Kè Bông thêm ngẩn tò te:

- Thế còn chuyện tụi mày “đàm phán” trước nay, chuyện “bọn họ” mời tụi mày uống trà...

Lượm cười hinh hích:

- Đây là anh Quý phịa ra thôi! Làm gì có chuyện quỷ một giò mời uống trà. Chúng đâu có lịch sự được như tao!

Đến lúc này, Tắc Kè Bông mới biết mấy ngày qua mình bị “ngài pháp sư” cho vào xiếc. Quý ròm, Tiểu Long và thằng oắt Lượm nữa, đứa nào cũng biết tổng thủ phạm đích thực là ai. Chỉ có nó là ngờ nghệch tin lấy tin để những lời nói hươu nói vượn của Quý ròm, thật tức chết đi được!

Nhưng biết mình không mồm mép bằng Quý ròm, Tắc Kè Bông không dám gây hấn. Nó xỏ ầm ỨC lên đầu thằng Lượm:

- Lịch sự cái đầu mày! Mày đừng tưởng được Tiểu Long và Quý ròm cho lẻo đẻo đi theo...

Tắc Kè Bông chưa kịp nói hết câu, Quý ròm đã đưa ngón tay lên miệng “suyt” khê.

Nó ngẩng đầu lên và bắt giắc hóp bụng lại. Bên kia đường, hai thằng nhãi đang lật đật đóng cửa quán.

Tiểu Long thì thầm:

- Bọn chúng sắp ra tay đấy!

Quý ròm trầm giọng ra lệnh:

- Theo dõi chặt động tĩnh chung quanh quán nước. Hễ thấy bọn chúng ra khỏi nhà, tụi mình phải bí mật bám theo ngay!

Tắc Kè Bông nhồm đậy, sốt sắng:

- Tao băng qua đường đây!

Nhưng Tắc Kè Bông chưa kịp đặt chân lên mặt đường, Tiểu Long đã níu lấy vai nó:

- Gượm đã!

Tắc Kè Bông ngoảnh lại:

- Gì thế?

- Bọn Xóm Đầu Cầu! Chúng đang từ phía nhà ông Sáu Cảnh đi ra.

Tắc Kè Bông lập tức lia mắt về phía bên trái và vội hụp người xuống.

Cũng như mọi hôm, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu vừa đi vừa cười đùa tí toét. Lúc đối phương kéo ngang qua trước quán nước, bọn Quý ròm nghe rõ mồn một tiếng một đứa trong bọn:

- Thằng Dế Lửa và thằng Tắc Kè Bông trốn biệt tích đi đâu gần nửa tháng nay nhỉ?

Một giọng cười hê hê đáp trả:

- Bữa trước bị tụi mình “oanh kích” tới tấp, thằng Tắc Kè Bông sót ướt cả quần, làm gì dám lộ dạng lên đây nữa!

Tiếng cười nhạo và giọng bình phẩm đầy chế giễu của bọn Xóm Đầu Cầu chọc vào tai khiến Tắc Kè Bông tức muốn nảy đom đóm mắt.

Mặt ửng những vạt đỏ, Tắc Kè Bông thu nắm đấm, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két.

Sợ thằng này nổi nóng làm liều, Tiểu Long vội đưa tay ôm ngang lưng nó, khẽ giọng:

- Kệ bọn chúng! Đừng quên mục đích của tụi mình bữa nay!

- Tụi mày đợi đấy! - Tắc Kè Bông quét mắt theo bọn Xóm Đầu Cầu, hậm hực rít qua kẽ răng - Thanh toán xong hai tên chủ quán oắt con này rồi, ông sẽ “tính sổ” với tụi mày!

- Xem kia! - Lượm bỗng gọi giật - Có người trong quán vừa lên ra ngoài!

Tắc Kè Bông quay phắt lại và đưa tay dụi mắt:

- Chúng đâu rồi?

- Hai tên vừa lẩn vào rặng tre phía sau nhà! - Quý ròm hít vào một hơi - Bây giờ tụi mình tản ra và bám theo. Nhớ đừng để lộ tông tích đấy!

Nghe Quý ròm bảo phải tản ra, Lượm hơi hoảng. Nó nắm cứng cánh tay Tiểu Long:

- Em đi với anh nhé?

Biết thừa bụng dạ thằng oắt, Tiểu Long mỉm cười:

- Ủ. Nhưng mày không được gây ra tiếng động nghe chưa?

Trong thoáng mắt, bọn Quý ròm đã ở bên kia đường. Nương theo bóng tối, bọn trẻ chia làm ba tốp, lẩn mò theo rặng tre um tùm dọ dẫm tiến về phía nhà ông Sáu Cảnh.

Quý ròm đi trước một quãng, rồi tới Tắc Kè Bông, sau cùng là Tiểu Long và Lượm. Bọn trẻ sợ bị đối phương phát giác nên đi rất chậm.

Lượm căng mắt dòm dáo dác tứ phía vẫn không thấy hai bóng người khi nãy đâu, bèn lo lắng chạm vào vai ông anh:

- Bọn chúng mất hút rồi!

- Mày đừng lo! - Tiểu Long khẽ trấn an - Lát nữa hai thằng nhãi đó giờ trò ném đá, rồi còn cho hình người một giò đi lơ lơ lửng lửng trên không, thế nào tụi mình...

Tiểu Long nói chưa dứt câu, những tiếng “rầm rầm”, “leng keng”, loảng xoảng bỗng đồng loạt vang lên tứ phía như một trận mưa âm thanh.

- Bọn chúng bắt đầu rồi đấy!

Tiểu Long quay sang Lượm, há hốc miệng khi chẳng thấy thằng oắt đâu.

- Mày chạy đâu rồi Lượm?

Đáp lại tiếng gọi lo lắng của Tiểu Long là một giọng run rẩy vọng lên từ dưới cỏ, nghe như tiếng dế:

- Em đây.

Tiểu Long ngó xuống, thấy thằng oắt ngồi bết dưới đất tự bao giờ, hai tay đang ôm chặt lấy đầu.

- Mà làm trò gì thế? - Tiểu Long nghiêm giọng, phải cố lắm nó mới không phá ra cười ngặt nghẽo.

Lượm vẫn không thả tay ra:

- Em sợ lắm!

- Đi với tao mà sợ gì! - Tiểu Long khịt khịt mũi - Hai thằng nhãi khi nãy đang ném đá lên nóc nhà đấy, chả phải ma quỷ gì đâu!

- Nhưng em vẫn thấy sờ sợ thế nào!

Lượm vừa đáp vừa lóp ngóp bò dậy, đến lúc này nó mới trấn tĩnh được đôi chút.

Tiểu Long nắm tay Lượm:

- Nếu mày sợ thì cứ nắm chặt lấy tay tao!

Hai anh em nắm tay nhau men dọc theo rặng tre được một lát, bỗng nghe tiếng Quý ròm la chói lói đằng trước:

- Ối, chết tao!

Liền theo sau là tiếng quát oai phong của Tắc Kè Bông:

- Đừng sợ! Có tao đây!

Sau đó là những tiếng la oai oái kèm theo những tiếng “bịch bịch”, “hự hự” cho biết một trận hỗn chiến đang diễn ra ác liệt chỗ nhà ông Sáu Cảnh.

Tiểu Long quính quáng kéo tay Lượm:

- Chạy lẹ lên!

Bị ông anh kéo chạy bằng băng, Lượm muốn lộn nhào. Đã mấy lần nó định vùng ra nhưng tay Tiểu Long cứng như sắt, nó không tài nào cựa quậy được.

Thoáng mắt, hai đứa đã tới được rặng tre sau nhà ông Sáu Cảnh. Ngay cạnh bờ rào, ba bốn bóng người đang hỗn hân hỗn hển ôm nhau lẫn lộn dưới đất.

Lượm vừa giật tay Tiểu Long vừa nhẩu chơi chơi:

- Nhào vô đi anh! Nhào vô đi!

Nhưng Tiểu Long không tham chiến ngay. Trước những bóng đen đang náu cổ nhau nằm đồn cục kia, nó không phân biệt được đâu là Quý ròm, đâu là Tắc Kè Bông và đâu là hai thằng nhãi trong quán nước.

Phải chớp mắt mất một lúc, nó mới lơ mờ nhận ra đứa nằm dưới cùng trong cái đồng thù lù kia là Quý ròm. Đè sấp trên người nó là thằng nhãi chạy bàn. Thằng này đang bị thằng Tắc Kè Bông cỡi lên lưng. Nhưng cái lưng của thằng Tắc Kè Bông cũng đang bị thằng nhãi đập đá trong quây ngồi lên trên và không ngừng nhún lên nhún xuống như người ta phi ngựa.

Hai phe vừa ôm vừa đè vừa đâm bình bịch vào lưng nhau, miệng la chí chöhe. Nói đúng ra, chỉ có ba đứa la. Quý ròm vốn đã ròm, xương cốt chẳng cứng cáp là bao, nay bị ba đứa to như ba ông hộ pháp trong chùa nằm đè lên trên, người nó bẹp gí như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành, thở còn không nổi, sức đâu mà la với hét!

Thấy tính mạng Quý ròm mười phần nguy ngập, Tiểu Long không dám chần chừ nữa. Nó xông tới, chộp cánh tay thằng nhãi nằm trên cùng, bẻ quặt ra sau lưng.

- Ối!

Bị bất ngờ, thằng nhãi rên lên một tiếng đau đớn và mím môi vùng mạnh. Nhưng vô ích, tay nó đã bị hai “gọng kềm sắt” của Tiểu Long khóa chặt.

Tiểu Long hất đầu về phía Lượm:

- Mày phụ với Quý ròm và Tắc Kè Bông đi!

Thằng nhãi còn lại không thể một mình đương cự nổi với Quý ròm và Tắc Kè Bông, huống hồ bây giờ lại có thêm thằng Lượm.

Trong nháy mắt, nó bị ba đứa kia đè sấp mặt xuống đất.

Quý ròm cỡi trên lưng đối phương, sốt sắng trả mồi thù bị đè xẹp lép khi nãy. Nó bặm môi bẹo tai thằng nhãi:

- Này, bỏ cái tật liệng đá rầm rầm lên nhà người ta này!

Nó bẹo tai kia:

- Bỏ cái trò giả làm quỷ một giò đi tới đi lui này!

Chừng chưa đã, nó lại cù vào nách đối phương:

- Bỏ luôn cái thói cỡi lên bộ xương còm nhom của ông mày này!

Thằng nhãi thất thế vừa đau vừa nhột, van xin rối rít:

- Em lạy anh! Em không dám nữa?

Thấy thằng nhãi lớn tuổi hơn mình mà mở miệng xưng “em” ngọt xớt, Quý ròm hết ham “tra tấn” đối phương. Nó nhè răng cười hì hì:

- Ủ, “anh” tha cho “em” đấy!

Quý ròm vừa nói vừa đứng dậy.

Tắc Kè Bông bắt chước Tiểu Long, bẻ ngoặt hai tay thằng nhãi chạy bàn ra sau lưng, hăng hái “dẫn độ” vào nhà.

Ngôi nhà gạch của ông Sáu Cảnh đã lâu không người ở nhưng không đến nỗi tiêu điều, tàn tạ lắm. So với vườn sân ngập đầy lá rụng bên ngoài, bên trong có cảm giác phía trong sạch sẽ hơn nhiều. Tiểu Long chà chân lên nền nhà, thấy trơn láng.

Bọn Quý ròm bắt hai thủ phạm ngồi bệt giữa nhà, bốn đứa ngồi vây chặt chung quanh, căng mắt canh chừng.

Nhưng hai thằng nhãi không tỏ vẻ gì muốn chạy trốn. Chúng chỉ tròn mắt ngạc nhiên khi nhận ra những “cao thủ võ lâm” vừa tóm cổ mình chính là những vị khách vẫn thường ghé quán.

Thằng nhãi chạy bàn thở dài:

- Thì ra...

Quý ròm khịt mũi:

- Chẳng “thì ra thì vô” gì cả! Tụi tao theo dõi hai đứa mày lâu rồi!

Lượm vênh váo:

- Tụi này biết tổng tông tong hết rồi!

Nghe vậy, mặt mày hai thằng nhãi bắt giác ngẩn ra.

Tiểu Long hăng giọng:

- Tụi mày giấu cái hình người một giò ở đâu rồi?

- Ở trong bụi dưới đại chỗ gốc sứ! - Thằng nhãi ngồi quỳ ngẩng mặt đáp, nó chả buồn quanh co.

Quý ròm nheo mắt:

- Tụi mày giả ma giả quỷ để làm gì thế?

- Chẳng để làm gì cả! - Thằng nhãi chạy bàn giã tai - Tụi tao nghịch chơi vậy thôi!

- Tụi mày đừng có qua mắt tao! - Quý ròm cười hê hê - Chứ không phải tụi mày làm thế để nhà ông Sáu Cảnh không bán được hả?

- Ai bảo tụi mày vậy? - Thằng nhãi ngồi quầy ngơ ngác - Tụi tao không hề nghĩ đến chuyện đó!

Thằng nhãi ngơ ngác khiến Quý ròm ngơ ngác theo:

- Ủa, vậy ra tụi mày chỉ nghịch cho vui thôi hả?

- Cho vui thôi! - Thằng nhãi ngồi quầy liếm môi - Cậu tao bảo lúc bé cậu tao cũng hay nghịch những trò như vậy.

Quý ròm “à” một tiếng:

- Thì ra trò giả ma giả quỷ này không phải do tụi mày nghĩ ra mà do ông cậu bày cho đấy?

Thằng nhãi gật đầu, mắt nó sáng lên:

- Ủ, cậu tao bảo đó là trò chơi của những người gan dạ. Chỉ những người gan dạ mới làm cho cả làng chết khiếp!

- Gan dạ cái khỉ mốc! - Quý ròm cười khẩy - Cậu tụi mày xúi tụi mày làm chuyện đó thực ra chỉ muốn bán được nhà thôi!

Trước vẻ mặt ngơ ngàng của hai thằng nhãi, Quý ròm hừ mũi:

- Tụi mày là chúa ngốc! Nhưng người xúi tụi mày làm chuyện này cũng chẳng không hơn tí nào!

Thằng nhãi chạy bàn bối rối gãi cằm:

- Ờ... ờ...

- “Chẳng khôn hơn” là sao? Tụi mày biết không mà “ờ, ờ”?

Thằng nhãi không ngờ Quý ròm hỏi vặn oái oăm như thế, bèn ngó người ra:

- Không biết!

Lần này Quý ròm chưa kịp nói, Lượm đã ưỡn ngực ra vẻ hiểu biết:

- Đơn giản thế mà cũng không biết! Này nhé, quán nước ở sát rạt nhà ông Sáu Cảnh. Nếu người ta sợ bọn quỷ một giờ không dám mua nhà ông Sáu Cảnh thì tất nhiên cũng chẳng dám mua cái quán nằm cách đó mấy căn...

Tắc Kè Bông thấy thằng Lượm ra oai, cũng không chịu kém:

- Thế rốt cuộc chả có ma quỷ nào ở ngôi nhà này sất, có phải không?

- Dĩ nhiên rồi! - Thằng nhãi chạy bàn liếm môi - Chính tay tụi tao ném đá...

Thằng nhãi đang nói nửa chừng, một tiếng “rầm” đột ngột dội xuống từ nóc nhà khiến cả bọn xanh mặt.

Tiểu Long quay phắt sang Quý ròm:

- Tiếng gì thế hả mày?

Quý ròm chưa kịp mở miệng, liên tiếp những tiếng lộc cộc, lạch cạch nối nhau vang lên phía trên đầu như để trả lời thay nó.

Tiểu Long nghiêng tai nghe ngóng:

- Hình như ai ném đá!

Tiểu Long vừa dứt câu, thằng nhãi chạy bàn đã quỳnh quít nhảy xổ vào nó khiến nó phải hấp tấp giữ chặt vai thằng này lại:

- Mày làm gì thế?

Thằng nhãi ôm lấy cánh tay Tiểu Long, lắp bắp:

- Quý một giò! Quý một giò!

- Mày đừng có giở trò! - Quý ròm nhìn thằng nhãi, mắt long lên - Còn cậu mày đứng bên ngoài nữa phải không?

Thằng nhãi đập đá lúc này mặt cũng xanh như tàu lá. Nó run run đáp:

- Không! Không còn ai nữa cả! Chuyện này trước nay chỉ có hai anh em tao thôi! Hơn nữa, cậu tao đi lên tỉnh mấy ngày nay rồi!

Ngay khi tiếng động đầu tiên vang lên, Tắc Kè Bông và Lượm đã rúm cả người khi nghĩ đến bọn quý một giò. Nhưng dù sao chúng vẫn còn bán tín bán nghi, giờ thấy hai thằng nhãi quán nước run như cây sậy và khẳng định đó là hành vi của “bọn họ”, Tắc Kè Bông và Lượm cũng rú lên một tiếng kinh hoàng và ôm chầm lấy nhau, mắt nhắm tịt.

Khung cảnh trong nhà ông Sáu Cảnh lúc này vô cùng hoảng loạn. Bóng tối phủ dày bốn phía khiến tóc gáy đứa nào đứa nấy dựng đứng cả lên.

Quý ròm cũng không hơn gì mấy đứa nhát gan kia, nhưng không muốn lùi đuôi thỏ để trước hai tên “tù binh” mới bắt được, nó cố giữ cho hai hàm răng đừng đánh vào nhau.

Đang gắng sức trấn tĩnh tinh thần, bỗng nghe tiếng rú khủng khiếp như lợn chọc tiết của Tắc Kè Bông và thằng Lượm vang lên, Quý ròm điên hồn buông người đánh phịch xuống nền nhà, mọi nỗ lực này giờ lập tức bay biến đâu mất. Răng nó va lộp cộp, còn tay chân thì xụi lơ như người chết rồi.

Trong bọn chỉ có Tiểu Long là còn đứng vững. Nó nhìn bộ dạng thảm hại của bầy đứa kia, ngao ngán nói:

- Tụi mày làm gì mà sồn cả ra quần thế?! Đây chỉ là trò phá phách của bọn Xóm Đầu Cầu thôi mà!

- Xóm Đầu Cầu đâu mà Xóm Đầu Cầu! - Quý ròm rên rỉ - Bọn nó kéo hết về vườn điều từ đời tám hoành rồi, bộ mày đui sao?

Tắc Kè Bông run cầm cập:

- Giờ làm sao đây, Quý ròm, Tiểu Long?

- Ủ, làm sao đi chứ! - Giọng thằng Lượm muốn khóc - Phen này chắc chết cả nút!

Trên nền nhà, hai thằng nhãi quán nước nằm thẳng cẳng tự bao giờ. Nghĩ đến chuyện trước nay mình vẫn ném đá lên ngôi nhà của bọn quý một giò “thứ thiệt”, thậm chí còn giả dạng “bọn họ” để trêu chọc thiên hạ, tụi nó sợ muốn xỉu.

Lúc này, tiếng đá rơi trên mái nhá đã ngưng bật khiến khung cảnh càng thêm âm u đáng sợ.

Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi móc hộp quẹt trong túi ra.

Quý ròm nín thở:

- Mày định làm gì vậy?

- Tao phải đi xem xét ngôi nhà này một vòng.

- Thôi, thôi! - Thằng Lượm níu tay Tiểu Long - Tụi mình về nhà đi anh Tiểu Long.

Tiểu Long làm thỉnh quẹt diêm đánh xòe một tiếng.

Đốm lửa bùng lên, ánh sáng soi chập chờn trên những gương mặt đang méo xệch đi vì hãi hùng. Dưới ngọn lửa diêm lập lòe khi mờ khi tỏ, những gương mặt hãi hùng kia nom càng hãi hùng hơn nữa.

Đã vậy, ngay lúc đó một giọng eo éo thỉnh thoảng phát ra gần như ngay bên cạnh bọn trẻ:

- Ta là quỷ một giò!

Khiến bọn trẻ đồng loạt rú lên, đứa nào đứa nấy cảm thấy tim mình dường như không còn đập nữa. Lần này, ngay cả đứa gan dạ như Tiểu Long cũng nghe lạnh toát sống lưng. Nó buồn que diêm, bước lui liền năm, sáu bước.

Lượm thều thào:

-“Bọn họ” đã vào trong nhà rồi.

- Vĩnh biệt mọi người!

Hai thằng nhãi quán nước cổ góc đầu thót lời vĩnh biệt trần gian rồi tiếp tục ngoẹo cổ xuống nền nhà, nằm thoi thóp chờ “bọn họ”... rước đi.

Nhưng bọn trẻ chờ mãi vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Sau khi tự giới thiệu “Ta là quỷ một giò”, bọn quỷ làm như chẳng buồn phát biểu thêm gì nữa, cũng chẳng buồn động tay động chân. Hai thằng nhãi chủ quán “vĩnh biệt” xong, đợi cả buổi không thấy ai tới rước mình đi, lại bắt đầu phập phồng hy vọng.

Sau khi hoảng vía thụt lùi ra sau, Tiểu Long vẫn đứng trở giữa nhà dỏng tai nghe ngóng. Nhưng rốt cuộc nó chẳng phát hiện được gì. Không hề có ai trong nhà, trừ sáu đứa bọn nó.

- Thế thì tiếng nói vừa rồi phát ra từ đâu?

Mãi mê suy nghĩ, Tiểu Long thốt ra thành tiếng ý nghĩ trong đầu mà không hay.

Tưởng thằng mập hỏi mình, Quý ròm rụt rè góp ý, lúc này “ngài pháp sư” cũng dần dần hoàn hồn:

- Từ trên gác lửng...

- Đúng rồi, từ trên gác lửng!

Tiểu Long nhanh nhẩu gật đầu, nó cũng vừa sức nhớ đến cái gác lửng của ngôi nhà.

Nó liền cúi xuống kéo tay Lượm:

- Tao với mày lên gác xem!

Lượm trì lại:

- Anh đi một mình đi! Em không lên đó đâu!

Tiểu Long kéo mạnh hơn:

- Làm gì mày sợ dữ vậy! Chắc chắn có ai nấp trên đó!

Tắc Kè Bông đứng dậy, này giờ không thấy bọn quỷ một giò giở trò gì ghê gớm, nó đã bớt chết khiếp:

- Đi đi Lượm! Tao cũng đi nữa!

Tiểu Long đi trước quẹt diêm soi đường, Tắc Kè Bông và Lượm thậm thụt phía sau, ba đứa lần tới chỗ cầu thang, dọ dẫm trèo lên gác.

Căn gác lửng không rộng, chỉ bằng một phần ba diện tích dưới nhà. Dưới ánh sáng của que diêm Tiểu Long vừa quẹt lên, ba đứa nhìn thoáng qua đã nhận ra căn gác trống trơn, không có người, cũng chẳng có đồ vật gì đáng kể ngoài tấm chiếu lát, bộ ấm tách cũ kỹ và chiếc khăn vắt trên dây phơi, chắc là những thứ ông Sáu Cảnh không thèm mang theo khi dời nhà vô rẫy.

Tiểu Long lia mắt quanh căn gác lần nữa, giọng thất vọng:

- Thôi, xuống!

Tắc Kè Bông lẩm bẩm:

- Ủ, chẳng có ai nấp trên này cả!

Lượm sức nhớ đến một chuyện, liền kinh hoàng rú lên:

- Chết rồi! Vậy khi này ai nói cái câu đó!

Nghe Lượm nhắc, Tắc Kè Bông tái mặt rú theo:

- Đúng rồi! Chết cả đám rồi!

Tiểu Long hơi run nhưng cố trấn an hai ông em:

- Bình tĩnh nào! Để từ từ điều tra xem ai...

Tiểu Long mới kịp trấn an tới đó, giọng nói bí mật khi này bỗng thành linh phát ra từ sau lưng ba đứa, lần này nghe còn rõ hơn khi này:

- Ta là quỷ một giò!

Vừa rồi, cả sáu con mắt sục sạo căn gác trống huơ trống hoác, thấy rõ là không có một bóng người, thế mà bây giờ lại có tiếng nói cất lên, bảo ba đứa không hồn vía lên một sao được!

Tiểu Long, Tắc Kè Bông và Lượm chỉ kịp kêu “Ồi” một tiếng rồi ba chân bốn cẳng tranh nhau phóng xuống cầu thang, y như bị... ma đuổi.

Tắc Kè Bông bay xuống đầu tiên. Lẽ ra người thứ nhì là Tiểu Long. Nhưng thấy thằng Lượm sợ muốn vỡ mật, nó nép qua một bên cho Lượm xuống trước. Nào ngờ thằng oắt chân cẳng rú lại, chệnh choạng va vào thành cầu thang, đá cả vào chân ông anh, ngã lộn nhào.

Nhưng lúc này, Lượm chẳng biết đau đớn là gì. Vừa lộn mèo xuống đất, nó đã lồm cồm bò dậy vọt tuốt ra cửa. Đằng sau, Tắc Kè Bông phóng theo như tên bắn.

Nhà ông Sáu Cảnh thoáng mắt trống trơn. Quý ròm và hai thằng nhãi quán nước vừa nghe giọng nói rùng rợn kia phát ra trên gác, đã chạy biến như khói dầu.

Tiểu Long là người cuối cùng chạy ra. Nhưng vừa tới ngạch cửa, nó đột nhiên dừng lại.

Không phải tự nhiên Tiểu Long dừng lại. Tiểu Long gan dạ nhất trong bọn, nhưng ắt không gan dạ đến mức sẵn sàng nện nhau với quỷ một giò. Nhưng trong lúc đang bắn loạn, cái giọng eo éo khác thường kia khiến nó sực nhớ tới một chuyện.

Tiểu Long sực nhớ tới con Út Cưng. Út Cưng là con sáo biết nói của anh em thằng Nở, bọn Tiểu Long từng mua về nuôi một thời gian ở nhà nhỏ Hạnh. Trước đây, con Út Cưng nói những câu “Xin chào”, “Bò viên ngon lắm” cũng với cái giọng tựa tựa như thế.

Nếu con Út Cưng học nói được thì những con sáo khác, hoặc các loại nhồng, cưỡng đều thừa sức nói được tiếng người! Như vậy tiếng nói bí mật vừa rồi rất có thể do một con sáo hay một con nhồng thốt ra. Tiểu Long thâm nghĩ và nơm nớp quay trở lại, rón rén trèo lên gác.

Tuy không tin tưởng lắm vào phỏng đoán của mình nhưng quyết tâm vén bức màn bí ẩn do bọn người giấu mặt nào đó giăng ra, Tiểu Long vẫn mím môi dọ dẫm từng bước một, thỉnh thoảng lại dừng chân nghe ngóng động tĩnh.

Cứ thế, vài ba bước lại dừng, cuối cùng Tiểu Long cũng lên tới căn gác lửng. Cẩn chặt môi, nó bật diêm đánh xòe và đảo xoẹt mắt ra bốn phía. Đồ vật chung quanh vẫn y nguyên như cũ nhưng lần này Tiểu Long nhìn chăm chặp vào chiếc khăn đang rủ xuống trên sợi dây căng sát tường.

Hít vào một hơi để lấy tình thần, Tiểu Long nhón chân lần tới chỗ chiếc khăn và thò tay giật phắt một cái.

Quả như nó nghĩ, đằng sau chiếc khăn phơi là một chiếc lồng chim. Một con sáo đang đứng yên trên thanh ngang, tròn mắt nhìn ngọn lửa lập lòe trên tay nó.

- Ủa, sao con sáo này trông giống con Út Cưng quá vậy nè?

Tiểu Long bất giác buột miệng kêu lên. Mãi nhìn ngọn lửa, chợt nghe tiếng người vang vang sát bên tai, con sáo cũng giật mình la toáng:

- Ta là quỷ một giò! Ta là quỷ một giò!

- Quỷ một giò cái đầu mày! - Tiểu Long phì cười - Mày có phải là con Út Cưng không vậy?

Con sáo không chịu thừa nhận. Nó khẳng khái:

- Ta là quỷ một giò! Ta là quỷ một giò!

Tiểu Long bật que diêm khác, giơ vào sát chiếc lồng, nói:

- Xạo! Xạo!

Lần này con sáo nói theo:

- Xạo! Xạo!

Tiểu Long lẩm bẩm:

- Chả rõ nó bắt chước mình hay nó nhớ tên nhỏ Xảo!

Con Út Cưng không phát âm được dấu hỏi, nó kêu nhỏ Xảo thành nhỏ Xạo. Do đó thằng Nở dứt khoát không dạy con sáo kêu tên mình, sợ nó sửa Nở thành Nợ thì xúi quẩy.

Trong lúc Tiểu Long bán tín bán nghi, không rõ đây có phải là con Út Cưng hay không và anh em thằng Nở Lăn mò tới xứ này làm gì thì bỗng nghe có tiếng lao xao ngoài cửa.

Nó tắt vội que diêm cháy dở và nằm phục xuống sàn.

Nghe tiếng chân, Tiểu Long biết có hai người đang vào nhà. Nó láo liên nhìn về phía đầu cầu thang, chuẩn bị đối phó nếu hai người kia xông lên gác.

Nhưng hai người kia vừa bước qua khỏi cửa đã ngồi bệt xuống đất.

Tiếng một đứa con gái cười hi hi:

- Vui quá chị há! Bọn kia chạy vắt giò lên cổ như thế, chắc là bị con Mỏ Vàng của mình dọa cho chết khiếp!

Giọng con nhỏ vừa lọt vào tai, Tiểu Long đã nhận ngay ra không phải giọng nhỏ Xảo. Phát hiện đó khiến nó thất vọng vô cùng. Nó thở một hơi dài rồi bần thần vênh tai nghe tiếp.

Nó nghe nhỏ chị đáp lời nhỏ em:

- Vui gì mà vui! Thế nào bọn nó cũng quay trở lại. Sớm muộn gì chúng cũng phát hiện ra mình đang trú ngụ ở đây.

Nhỏ em cãi:

- Làm gì có chuyện đó! Bọn kia vừa rồi sợ mất vía, chẳng dám quay lại đây nữa đâu!

Không đơn giản như em nghĩ đâu! - Nhỏ chị hắng giọng - Dám lẩn vào tận đây thì không phải là những kẻ chết nhất! Chị nghĩ bọn đó sẽ trở lại!

Nhỏ em “xì” một tiếng:

- Em chả sợ! Nếu bọn kia phát hiện và ông Sáu Cảnh đuổi mình đi thì mình vô chòi ở.

- Nhưng em còn ốm kia mà! - Giọng nhỏ chị ngập ngừng - Ban đêm trong vườn gió mạnh lắm!

Trái với sự lo lắng của nhỏ chị, nhỏ em thản nhiên:

- Mùa điều sắp hết rồi, chỉ còn vài hôm nữa thôi. Sợ gì!

Tiểu Long không phải là đứa siêu thông minh như Quý rờm nhưng nghe một lát, nó cũng lờ mờ đoán ra hai đứa con gái này giả ma giả quỷ để “chiếm cứ” ngôi nhà bỏ không của ông Sáu Cảnh hồng trú ngụ trong mùa điều.

Nhỏ em lại khoái chí cười:

- Tức cười hai anh em nhà bà Hai Mót quá chị há? Tụi nó chuyên giả dạng quỷ một giò hù thiên hạ, hóa ra lại nhất hất!

Nhỏ chị cũng cười:

- Hai thằng đó ngốc bỏ xừ! Tụi nó ném năm hòn đá nhưng rơi xuống tới tám lần, vang lên tới tám tiếng, vậy mà cũng chẳng phát giác ra chị em mình ném phụ cho tụi nó thêm ba hòn. Hi hi...

Nhỏ chị đang cười bỗng nghe trên gác lửng có tiếng eo éo vọng xuống:

- Ta là quỷ một giò!

Nó liền quay đầu ra sau:

- Thôi nghe Mỏ Vàng! Tụi tao đây chứ không phải người lạ đâu mà hù!

Vẫn giọng eo éo đáp trả:

- Ta không hù! Ta là quỷ một giò!

Quai hàm nhỏ chị bỗng cứng đờ. Phải khó khăn lắm nó mới lắp bắp được:

- Phải con Mỏ Vàng của mình nói không vậy hử em?

Nhỏ em mặt cắt không còn hột máu. Dán mắt về phía gác, nó nắm chặt tay nhỏ chị, giọng run run:

- Đúng là giọng con Mỏ Vàng...

Nhưng nhỏ em không có dịp nói hết câu. Từ trên gác, tiếng nói dội xuống:

- Không phải đâu! Ta là quỷ...

Nhưng cả Tiểu Long cũng không kịp nói được hết câu. Mới nghe tới đó, hai đứa con gái đã thét lên một tiếng kinh hoàng và co giò chạy bay chạy biến.

Tính giỡn chơi, không ngờ lại khiến hai đứa kia hồn xiêu phách lạc, Tiểu Long áy náy chồm người qua lan can căn gác, kêu lớn:

- Này, này, tao đùa đấy mà!

Nhưng hai chị em con nhỏ nọ lúc này tai ù như xay lúa, có nghe thấy gì đâu.

Chúng nhắm mắt nhắm mũi chạy trốn chết, vừa chạy vừa la bài hãi:

- Quỷ một giò! Quỷ một giò!

Chỉ đến khi đâm sầm vào bọn người của Quỷ ròm đang trên đường quay lại tìm Tiểu Long, chị em nó mới bình tĩnh, ôm đầu xuyết xoa.

Tắc Kè Bông hỏi:

- Tụi mày nhìn thấy quỷ một giò hử?

- Không thấy! - Nhỏ em hồn hển đáp - Nhưng nghe giọng nói!

Lượm nhanh nhẩu:

- “Bọn họ” nói “Ta là quỷ một giò” phải không?

- Ủ! - Nhỏ em ôm ngực - Nhưng không chỉ có thế; “Bọn họ” còn nói nhiều câu nữa.

Đang hỏi han, Lượm sực nhớ tới một chuyện, liền tròn mắt kêu lên:

- A, hai đứa này là thủ lĩnh của bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đây mà!

- Thủ lĩnh gì đâu! - Nhỏ chị nhìn bọn trẻ trước mặt, lật đật phân bua - Ra đây vài hôm thì em gái em bị ốm, không ngủ đêm trong chòi được, hai đứa em phải vào trú trong ngôi nhà bỏ trống của ông Sáu Cảnh...

Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Hai đứa mày không phải thủ lĩnh sao lại xúi bọn nhóc hái điều chặn đánh tụi tao?

- Tụi bạn em sợ ông Sáu Cảnh phát hiện hai đứa em đang cư ngụ bất hợp pháp trong nhà ông nên không muốn ai tò mò...

- Vậy bọn kia tối tối vẫn kéo nhau vào nhà ông Sáu Cảnh là đi thăm hai đứa mày đấy à?

- Dạ.

- Thế chuyện giả ma giả quỷ cũng do hai đứa mày bày ra phải không? - Tắc Kè Bông lại hạnh hợ, nó vẫn chưa hết ảm ức về những trận đụng độ với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu.

Nhỏ em chỉ tay vào hai thằng nhãi quán nước đang đứng thập thò sau lưng bọn Quý ròm:

- Khi tụi em dời đến nhà ông Sáu Cảnh thì hai anh này đã đóng vai quỷ một giờ rồi. Tụi em chỉ thừa cơ phụ họa vào thôi.

Thằng nhãi đập đá hừ mũi:

- Thế ra lúc tụi tao đã vào nhà thì chính hai chị em mày đứng ngoài ném đá phải không?

Quý ròm cười hê hê:

- Tao hiểu rồi! Như vậy giọng nói éo éo khi nãy khiến tụi tao chạy vắt giò lên cổ chính là igọng của hai chị em mày rồi?

- Không phải! Đó là giọng con sáo Mỏ Vàng! - Nhỏ chị chớp mắt, rụt rè giải thích - Tụi em treo con Mỏ Vàng ở trên gác. Tụi em dạy cho nó nói câu “Ta là quỷ một giờ” để phòng có ai đột nhập...

Đang nói, nhỏ chị bỗng run lẩy bẩy. Nó lấm lét liếc về phía sau:

- Nhưng khi nãy tự nhiên con Mỏ Vàng nói nhiều câu kỳ quái lắm...

- Hình như không phải con Mỏ Vàng nói! - Nhỏ em rụt cổ - Rõ ràng là “bọn họ” đã vào nhà...

Thái độ của hai đứa con gái khiến bọn trẻ không rét mà run.

Tắc Kè Bông sợ hãi:

-“Bọn họ” nói gì thế?

Nhỏ em không dám lớn tiếng. Nó ghé sát miệng vào tai bọn Quý ròm, thì thào thuật lại cuộc đối đáp rùng rợn vừa rồi trong ngôi nhà hoang...

Khi đã thoát khỏi ngôi nhà kỳ bí và đầy đe dọa của ông Sáu Cảnh, trí thông minh đã nhanh chóng trở lại với Quý ròm. Chỉ nghe thoáng qua những gì con nhỏ mô tả, nó đã hiểu ngay đầu đuôi sự việc.

Nó liền cười phá lên:

- Đó là quỷ hai giò chứ không phải quỷ một giò đâu!

Câu nói của Quý ròm làm thằng Lượm thắc mắc quá xá. Nhưng nó chỉ ngẩn ra một tẹo, rồi sực hiểu, bèn reo ầm:

- A, đúng rồi! Quỷ hai giò!

Chỉ có chị em con nhỏ là nghệt mặt.

- Quỷ hai giò là sao?

- Là tao đây chứ là sao!

Một giọng nói thình lình phát ra từ sau lưng khiến hai đứa con gái giật bắn mình. Nhỏ chị quay phắt lại, nhìn sững bóng người trước mặt một hồi lâu, rồi ngơ ngàng hỏi:

- Vậy ra là anh hả? Khi nãy chính anh làm bọn em sợ hết hồn phải không?

Tiểu Long cười hì hì:

- Bọn mày làm tụi tao sợ hết hồn thì tụi tao phải làm cho bọn mày sợ hết hồn lại chứ sao!

Câu pha trò của Tiểu Long khiến cả bọn toét miệng cười theo, nổi phập phồng về những chuyện kinh dị xảy ra trong nhà ông Sáu Cảnh bỗng chốc bay vèo.

Hai thằng nhãi quán nước thập phần hào hứng, sốt sắng rủ:

- Tụi mày lại quán bọn tao uống nước đi! Bữa nay bọn tao đãi tụi mày không lấy tiền.

Tắc Kè Bông xỏ ngọt:

- Quán tụi mày đóng cửa từ sớm rồi mà!

- Đóng cửa thì mở cửa mấy hồi! - Thằng nhãi chạy bàn nhe răng cười, rồi nó vung tay hùng hồn - Quán tụi tao từ nay ngày nào cũng mở cửa tới khuya! Hi hi, hai đứa tao hết muốn làm “những người gan dạ” nữa rồi!

Sau câu tuyên bố chắc nịch của thằng nhãi chạy bàn, cả bọn vui vẻ lục tục kéo đi. À, không phải tất cả đều vui vẻ! Tuy ngoài miệng tươi cười, gương mặt của hai đứa con gái vẫn không giấu được vẻ lo lắng.

Quý ròm nhác thấy, bèn quay sang Lượm, cười cười:

- Ngày mai, mày nhờ dì mày lên gặp ông Sáu Cảnh, bảo với ông “ngài pháp sư” đã “làm việc” với bọn quỷ một giờ xong rồi. Nhưng do chưa thu xếp xong... chỗ mới, bọn chúng năn nỉ xin ở thêm trong nhà ông vài hôm nữa, chờ mùa điều kết thúc, bọn chúng sẽ lập tức rút đi! Nhớ dặn ông từ nay đến đó đừng bén mảng quanh ngôi nhà gạch, nếu không bọn chúng nổi quạu “nuốt lời” thì ông ráng chịu à nghen!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-28-mua-he-ban-ron>